

بسم الله الرحمن الرحيم ط

(ټول حقوق د مصنف په حق کښې خوندي دي)

کتاب پېژندنه

سينو کښې

شاعر:

شان محسود

د کتاب نوم:

د لفظونو په سينو کښې

نوم:

شېر عالم

قلمي نوم:

پرېشان محسود

د پلار نوم:

اينځر گل

قوم:

محسود (مسيد) سويلي وزيرستان (چگملاڼی)

د زېرون نېټه:

1988

کمپوزنگ:

پخپله (پرېشان محسود)

بيه:

۲۰۰ روپۍ

فېس بک آدرس:

پرېشان محسود

د چاپ شمېر

۵۰۰

د چاپ کال

اپرېل ۲۰۱۸

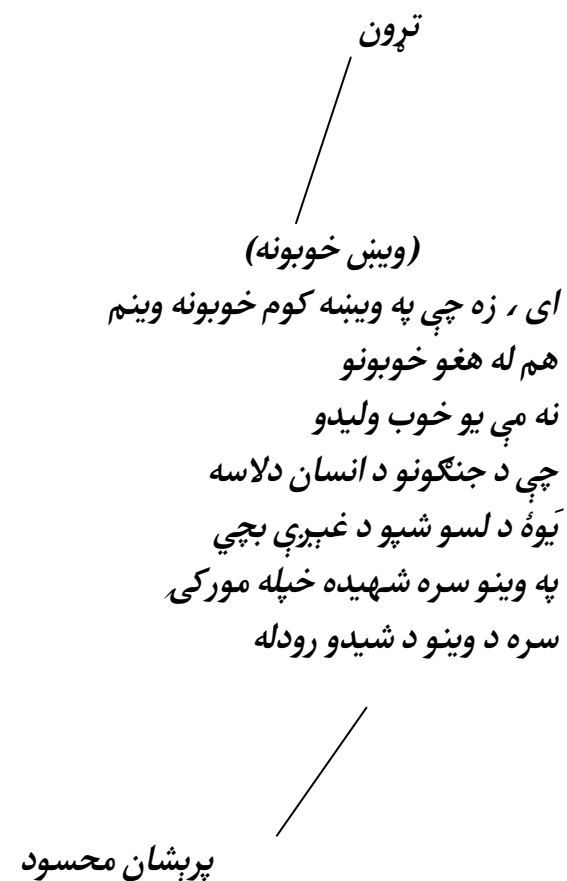
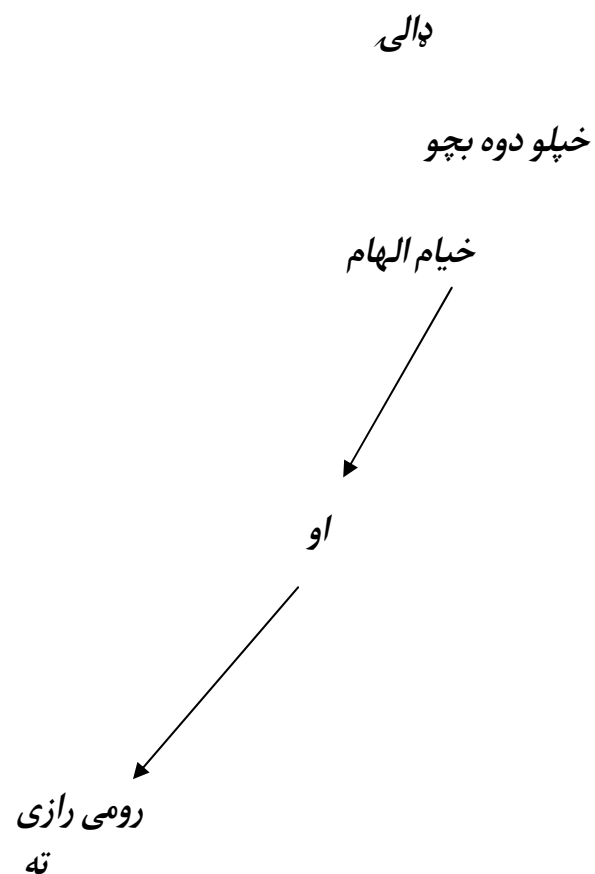
چاپځای

اعراف پرنټرز پېښور

چاپ کتاب:

دړد او بهير (اگست ۲۰۱۵)

Ketabton.com

ترتیب

شمېر	عنوان	مخ
1.	هر سحر دې چې جمال نوې ظهور کا	11
2.	که جلوه ده او که نور دے	12
3.	که یم په سیوري که په لمر خوښ یم	13
4.	ستا خبرې د پام وړ دي	14
5.	بیا وخت د تقاضې جوړه کړه لاړ په ائینه	15
6.	چې ځنځیر نغمه نغمه شو	16
7.	مخ دي د کتو شو او که توان می نظر اوموند	17
8.	حسن لېونی ویل چې د زړونو سینی خبرم	18
9.	مرض می ستا د عشق چې د ځیگر سره شو غاړه	19
10.	چې می تللي ښکلي یار دي له اغوشه	20
11.	دا عشق می مستانه وو که په ساز کښې وه مستي	21
12.	ښکلي زړه ښکلي نظر لرم ځل مخي	22
13.	ځواب د ولي چې شي ولي پاتي	23
14.	ښه ده چې سر ته ارمان اونه رسي	24
15.	زما یار لېونی گورئ ، چې په شپه ځي	25
16.	زه د ستا په غم کښې ژاړم او ته ځاندي	26
17.	د بانیو څوکي دي اشنا په پردو زړونو لگي	27
18.	د غزل شپه ده غزلزار یمه نن	28
19.	وختونه اړول نه دي دي دهر کښې ژوندون دے	29
20.	پوهېرم نه هستی او که زما د مستی سوال دے	30
21.	وايم درته وایم خو خبرې ته می پرېږده	31
22.	ښکته څه دي بره څه دي؟	32
23.	دا د عشق چې دومره زور دے	33

24.	په یوکل کښې خو تش رنگ دے او بهار دے (نظم)	34
25.	یار چې بیا کرل تور بانه په هنر پورته	35
26.	عقل به ومنې ، جنون می ژوند اسیر نه مني	36
27.	کاروان روان دے ، ژوند په رفتن دے	37
28.	له به څو په اور ورتیري د ځیگر سوز	38
29.	ستا د زلفانو دا مستي می په دار وڅېژوي	39
30.	ژوندون ځوای زړه یمه د ارمانه سره خوند کا	40
31.	سترگي سري زما د یار بلي ډیوي	41
32.	سپین بشر ئی منور افتاب د حسن	42
33.	کله یوه او کله بله ، بهاني کا	43
34.	وطن مو بدو سترگو ته سمسور نه دے پکار	44
35.	خدای دي مه کړي په ایمان چې څوک غریب شي	45
36.	غمگین ماښام (نظم)	46
37.	متي د جلال چې وي زور به د جمال یوسي	47
38.	په ائینه کښې وم هم وم د ائیني نه بهر	48
39.	و سپین مخ وته دي دومره ډېر په ځیر شم	49
40.	د گلشن و سېل ته ځي په گشت د گلو	50
41.	ازاد نظم	51
42.	د زړه په کسو می وکسه ، ډېر بی وسه یمه	52
43.	هله راگوره ، هله چې مره	53
44.	جانانه ما د ژوند د رېگزارونو تصویرونه	54
45.	راښکاره شه پستی شونډې گفتار وکا	55
46.	یو ارمان (نظم)	56-57
47.	ستا غرونه غرونه غم نور په زرگي نشم نیوے	58
48.	کوم سپرله دے چې می گل پکښې بوی کړے	59
49.	خاوري می ارمان دے لېونه یمه	60
50.	ستا په نامه می شه آغاز سحر	61

62	51. يو رنگين غوندي ماښام ويې (نظم)
65	52. مونږ دارته نه گورو وطنه مونږه درته گورو
66	53. دشت دې د ژوند د مزلونو وخت دې
67	54. چارې په ما مه کړه چې زه کړمه خپلې چارې
68	55. ستا په اوښکو مې دزره شمع بليرې
69	56. سپرله او خزان (نظم)
70	57. پټ شوي دا له ذاته په سرونو کښې سروڼه
71	58. وطنه کوم کهڼېر دي وژاړمه
72	59. ستا د سترگو په نشه مست په دا بنگ زه
73	60. په فطرت کښې په حېرت کښې يم جانانه
74	61. دا قدر د انسان چې د حېوان نه شو کم ولې؟
75	62. په سحر کښې چې رندي ستا د جمال کړم
76	63. د سکول د ماشو مانو دپاره (ترانه)
77	64. کوربه ړانگ دي که دي ميژ دي توس په غره کښې
78	65. د جانان د لونگينو سترگو خوب يم
79	66. زه چې په سېل د کائنات ووځمه
80	67. شوندي پرانيزه په ناز
83	68. ياره اړوي چې په کوم لوري مخ
84	69. زه خو ستا د مستي بنگ يم
85	70. سکني ماښام شو ، درياب ودريري (نظم)
87	71. بيا مې والوتې د خيال په دشته زانې
88	72. رند خو نه يم چې به تل درته سلام کړم
89	73. د ژوندون په دي لوي بحر کښې يو خس يم
90	74. زما د تره زوي د (نقيب الله شهيد) په نوم
91	75. گوټ راباندي وځښه مايوسي ساقې ښاه دې
92	76. دستا دوا دوا اوبه زما وطنه (ترانه)
94	77. شپه کښې رڼا د سپورمې ستورو څه ، چې بربليري

95	78. نن له سحره څه قضا دېره ده
96	79. چې حق حېران دمېځاني وره کښې دي اودرولم
97	80. د يوي پېغلې سندره
98	81. د سوي زړه خبره چاته وکړم
99	82. بي مطلع غزل
100	83. وقت پيري (نظم)
103	84. زور واسکت زړه کمبله به رواخلم
104	85. زه خو بي مثله محبت پېژنم
105	86. قوالي
107	87. د حيا او د بقا دنيا ته گورم
108	88. تنهائي (نظم)
110	89. راشه لږ واوړه زما ستري غزل
111	90. پاڅه خاوره (ترانه)
113	91. نغمه کړه پورته سرودنوازه
114	92. اي لمر مخيه (نظم)
115	93. دهجر شپه مې مېلمانده ده رانه ځان ورک شوې
116	94. هر وگړي مو د قام که باهنر شي
117	95. هغه وخت هغه خبرې (نظم)
119	96. ستا د سپينو لاسو جام په ما روا شه
120	97. چاته مړوند ، چاته شو قبر سکون
121	98. بېدار سر په
122	99. داچې پوري به دي غرونو کښې ميشته دي
123	100. باران په غره ورېده
124	101. شبنم که گل ونه ښکلا بخښله
125	102. ولي ؟ آزاد نظم
126	103. سبا بيا (نظم)
127	104. دگل د خاموشي نه وه د چا خاموشي زياته؟

128	105. ای انسانانو!!!! (نظم)
131	106. دومره حسن ستا د سترگو په چینه کښې
132	107. په دې ورايه توره ډېره نوم زما دې
133	108. کبر خو دې زده دې (سندره)
134	109. راشه زاهده! چې خیال سر پورته کړو
135	110. لمر (نظم)
137	111. د خاکی آدم وجود (معرا نظم)
138	112. تا د خیال په لاسو ونيو ماته گل
139	113. انسان خفه دې (آزاد نظم)
142	114. مړې دې راپاڅي د ژوندو په غم دې وژاړي
143	115. د خدایي تصویر (نظم)
144	116. وجودونه وو په لار باندې روان وو
145	117. افسانوي خیال (آزاد نظم)
151	118. دا چې سپرلې وغزیرې بیا
152	119. کله کله خو جام پورته شي له خونده
153	120. د نمرود سرکشي (نظم)
157	121. سبا تگ دې
159	122. مړه کوشش کښې چرته ده کامیابی!!! نظم
160	123. همت (نظم)
161	124. منزل (نظم)
163	125. مونږه د دوران سترگې لیدلې دي
164	126. وحشته! (نظم)
167	127. چې بې سببه مې قلم پورته کړو
168	128. نابودي د خزان راغله د گلشن په گردون هسې
169	129. ولې ته مایه دې قصه آشنا حېران پرېږدې
170	130. تر یو جهان ئې غوره بل جهان دې هسې لوی
171	131. چې طلب ئې کوي دا حق د هغو دې

172	132. په نرگس پسې بيماره لونگينه
173	133. مرگي خو حق دې چې مرگونه نه وې
174	134. ای وایه تر اوو اسمانو بره سمندر
175	135. د خیال مانې دې چې نسکوري نه شي
176	136. راځئ چې بېرته انسانیت معراج ته ورسوو
177	137. ما چې سم گرانه دستا محبت کړې
178	138. شېخ ته!!!!!! آزاد نظم
179	139. راشه ملاجان! د جنت قیصه یوخوانه کا
180	140. بیا مغنی چې په نغمه د سحر لاس کړ
181	141. اشنا مونږ په کړو لارو هم سم کوو منزل
182	142. زه خپله نشه لرم زه سړي سترگې پښتون یمه
182	143. چې نه په تول وو نه په تله پوره
184	144. سره ښکلې ځوانې دې د لیدو سره جوړېږي
185	145. بېازی عشق میبازم دل و جان رافدا سازم (فارسي)
186	146. زه د عشق په سر بازی کښې د خپل ځان ځنې تېرېږم ترجمه
187	147. از دیر مغان آیم بی گردش صهبا مست
188	148. زه له مغان راغلم په تلاش ددې صهبا کښې مست
189	149. دنیا او قسمت
191	150. نن ئې پېمان د پېمانې کړې دې
192	151. والوتې کونترې په هوا کښې
193	152. چې د فطرت په رنگینو کښې یم
194	153. بې زړه طبیب ته مې زخمونه د ښودلو نه دي
195	154. او بیا ماښام شو ساقی
196-209	155. ((لنډ شعرونه))

که جلوه ده او که نور دے
بنده گي ده که طهور دے

د سکون تیاره چې شته دے
چې د سپین سحر ظهور دے

که نغمه ده په گلشن کښې
که د مست سمندر شور دے

دا معراج ، که راز و نیاز دے
دا حرم که کوہ طور دے

دا ادم دے که حوا ده
فرشته ده او که حور دے

دا هرڅه له هغه مخه
چې نبي اکرم حضور دے

21 .9.16 ✓

هر سحر دې چې جمال نوې ظهور کا
څه سبب دے ، چې مې زړه نغمې د نور کا

که زاهد هم په سحر کښې اودس وکړ
برک گل هم په شبنم د ځان طهور کا
جمعیت چې په وحدت کښې رنگ پیدا کړي
زما زړه خدایه ! حرم هم کوہ طور کا
په هر لوري ترنم په هزار خور دے
که ذره ده ، او که مست سمندر شور کا

زه ثنادهغه چاکرم ای پرېشانه !
چې ثنائې ونې ، بوټي هم طیور کا

✓

4.11.15

ستا خبرې د پام وړ دي
دا سندرې د پام وړ دي

غم دې بار په مین مۀ شه
ملغـرې د پام وړ دي
ای وطنه دستا لورې
شنې ژورې د پام وړ دي
په قلا دې د چشمانو
ښې لښکرې د پام وړ دي
د شاهین د نظر سترګې
سرې وزرې د پام وړ دي
چې له مرګه انسان ژغوري
والله زغري د پام وړ دي

هو، نران مو په تاریخ کښې
شاباش نرې د پام وړ دي

24.1.16 ✓

که يم په سيوري که په لمر خوښ يم
زه په امېد کښې د سحر خوښ يم

يو مسلمان او بل پښتون يم ربه
د سوال روزي بد د نهر خوښ يم

شته په فراق کښې دوصل خوندونه
زخم په زړه، داغ په ځيگر خوښ يم

ضمير مې نه پرېږدي په ذات کښې خلقه
له دې مجمر ځنې بهر خوښ يم

که مې هنر د کېمیا نه زده پرېشان!
په شاعري په خپل هنر خوښ يم

27.1.16

چې ځنځير نغمه نغمه شو
د زړه ویر نغمه نغمه شو

ژوند دچا د خيال په مټو
په تکبير نغمه نغمه شو
چې زما په زړگي ښخ شو
هغه تير نغمه نغمه شو
په خطا کښې ئې خدای ياد کړ
راشئ، پير نغمه نغمه شو
پوست نظر مې ستا و مخ ته
چې شو ځير نغمه نغمه شو

د پرېشان د قلم ذوقه
ستا صرير نغمه نغمه شو

20.11.15 ✓

بيا وخت د تقاضې جوړه کړه لار په ائينه
چې پروت په ائينه کښې دې غبار په ائينه

راشه د زړه کور ته مې په سترگو کښې راتېر شه
بيا را چې د مودو نه شي بهار په ائينه

تور مخ به دچا ولې پکښې سپين ښکاري ملگرو
ما کړې په پښتون ضمير ډېر کار په ائينه

پاکې دې سرې شونډې کړې زما په لمن پورې
وچا دي رنگولي سره څمار په ائينه

پرېشانه ستا په خله نن!!!! دا تور د چې مهرونه
حېرت دې په معنا کښې هسې وار په ائينه

23.1.16 ✓

مخ دې د کتو شو او که توان مې نظر اوموند
ښکلې چې وو خیال ښکلې عنوان مې نظر اوموند

ما خو تصور د رسوائې کړو لري لري
خله په خله رسوا شوم چې سامان مې نظر اوموند

خه وو کائنات خو تصور ستا د هستی وو
لمر ته مې نظر کړ، که رېحان مې نظر اوموند

خنګ سرغړونه ای اشنا دخپل جمال نه کړې
نن چې ائینې ته ستا نظر مې حېران اوموند

بند مې که وه خله د اورېدو غوړونه نه وو
گورم اوس پرېشانه! چې بیان مې نظر اوموند

13.10.15 ✓

حسن لېوني وېل چې د زړونو سڼې څیرم
ما وېل چې جنون یم د رازونو سڼې څیرم

راغې په خندا بورا وئیل چې کار مویو دے
ته ، هغسې زه هم د گلونو سڼې څیرم

هیڅ مې نه وو لاس کښې خو چې عزم وو ملگرو!
دا یم اوس لگیا یمه د غرونو سڼې څیرم

خلک دې طلب د گوهرونو کا په سیند کښې
زه په دې خبر یم د لفظونو سڼې څیرم

ټول مطلب مطلب دے هیڅ طلب د وفا نشته
راشه گني اوس د الفتونو سڼې څیرم

عشق یمه پرېشانه! د فراق سوې نغمه یم
څرېکه یم د درد د پرهارونو سڼې څیرم

14.10.15 ✓

مرض مې ستا د عشق چې د ځيگر سره شو غاړه
لږمون مې وينې وينې د پرهر سره شو غاړه

وعده ستا دراتلو وه دتياړې په امکان پاتې
امېد مې لکه شمع د سحر سره شو غاړه

رازونه شول نبضونه، او بيا توري لکه ستوري
نظر مې چې اشنا ستا د نظر سره شو غاړه

خپل ځان کړه د ښو خلقو په ټولي کښې ځلند ستورې
وجود د سپوږمۍ چا ليد خو د لمر سره شو غاړه

کوومه دمکانه لا مکان سره خبرې
چې دا لېونې سر مې د منبر سره شو غاړه

شاهين هله شاهين شو چې نظر ئې اتشين شو
ژوندون ئې چې پرېشانه! د خطر سره شو غاړه

/8/2015

چې مې تللې ښکلې يار دې له اغوشه
دقرار شپه مې اونۍ موندې مدهوشه

مسته خياله تا ياري راسره پرېښوه
ښې لمحې دژواندانه مې شوې بې جوشه

اينۍ خه له فطرت ه وه حېرانه
خه په مړاوو کتو يار کړله بې هوشه

چې ديار د مخ پشان گل پکښې نشته
خه، که پلورې ډېر کلونه کلغروشه

چې ئې ورځ کړه د ژوندون د تلاش چغه
دا کمال دې چې ئې شپه کړله خاموشه

زه د داسې قام شاعر يم پرېشانه!
سر تر پا دې چې بې نېنه او بې گوشه

26/7/15

ښکله زړه ښکله نظر لرم ځل مخه
بارې! زه هم دلبر ولرم گل مخه

زه سره يم د يو مخ ديگرگون نه يم
خوښ مې هيڅ شه لکه ته هسې شل مخه

طبعيت چې دسري ورته رند رند شي
خلکه! څوک دې؟ دا نشه نشه مل مخه

ځکه مخ مې کړو غزل ته چې مې کار وو
چې ستا خيال راوړېدلو غزل مخه

خپل مخي به ئې چې کړله په ښې ورځې
ورځ چې بده په ما راغله شو غل مخه

زه پرېشان ترېنه وېزار يم په سل مخه
زمانه راته ښکاره شوله بل مخه

18.6.15

دا عشق مې مستانه وو که په ساز کښې وه مستي
زما وچه تنه کښې که شهېاز کښې وه مستي

دا سترگې د موسی چې کوه طور کښې رڼا ويني
دا غره کښې مستي نه وه رازو نیاز کښې وه مستي

اوس ناست يم د ذرې ذرې وجود سندرې واييم
يو وخت وو چې ځواني وه په هر ناز کښې وه مستي

نظر چې شاهيني وو او فکرونه عقابي وو
نشيپ کښې وه مستي او په فراز کښې وه مستي

پرېشانه! عشق مې څه وو؟ خو په حسن پسې مرگ وو
انجام ئې څومره تريخ دې په اغاز کښې وه مستي

25/8/15

ښه ده چې سرتېره ارمان اونه رسي
زړگيه مرگ دې په ځان اونه رسي

رېبارة څه معنا؟ دا هسې گيلې
يوه گيله تر جانان اونه رسي
وړې وړې د طنز خبرې اشنا
باند زمونږ تر خفگان اونه رسي
شي د وحشت تورو تيارو کښې پاتې
ځنې قيصې تر بيان اونه رسي
نظر وعقل دې د پښو لاندې دي
سر دې رښتيا تر اسمان اونه رسي
زما غزلې، د دوران خبرې
څه! چې اوس څوک په دوران اونه رسي
وحشته! ستانه به اوباسم سترگې
لاس به مې ستا ترگرېوان اونه رسي

د خوار پرېشان ارمان چې نه وي پوره
ستا ترکمځو به کلان اونه رسي

ځواب د ولې چې شي ولې پاتې
وائې سپرې، سپرې شي غلې پاتې

چې پکښې يار اوسي، هغه کلي کښې
کشکې چې زه هم شوای يوځلې پاتې

په دې سنگر سنگر ماحول کښې خدايه!
له هر وگړي شوکور کله پاتې

لاليه چرتېه لارې بيا اوځانده
د زړه پرهر مې شوگندلې پاتې

رندانو لوټ کړو ترې د ملو محفل
شېخ پکښې بيا شو خدای بخښلې پاتې

په ژوند ئې څومره وو ياران پرېشانه!
نن په مزار ئې شو يو ځلې پاتې

زه د ستا په غم کښې ژاړم او ته خاندې
لېونې شوې راشه زیرې مې درباندي

غر د زړه مې چې له ډېره سوخته وچاود
شوې روانې ترې چينې د وينو تاندې

قيصه څنگ د مئيتوب شوه درنه هېره
چې کتل به دې پټ پټ د بانو لاندې

د ادم نسل کشي پرېږدوه بس دې
جنگه! تا خو کړلې بورې زښتې مياندي

هسې تش په نامه ژوند دې د سندرو
زندگي مو دا د زړونو ساندې ساندې

د پرېشان د خيال چينه شوه شکرينه
ښاپېرې ورتنه رادرومي لالهاندي

11.6.15

زما يار لېونې کورې ، چې په شپه ځي
نه پوهېږم ، مرور دې که پخله ځي

د اوبو راوړل زحمت شو له ګودره
انگي ئې په سپين ځوله ځوله ځي

بس راځه چې په خپل لور د لمر خاته ځو
لکه لمر شي هسې ډوب چې په قبله ځي

دا ادب د مېخانې نه دې ساقيه !
چې رندان دې له محفل خفه خفه ځي

که دا راز چاته معلوم وي ؟ چې خبر شوای
له وجوده روح په کومه بهانه ځي

چې د لارې مل مې ئې شور خو به اورې
ځوان پرېشان خو تل د خيال په هنگامه ځي

12.6.15

د غزل شپه ده غزلزار يمه نن
سبب ئې دا چې بې قرار يمه نن

د لېونتوب په دائره کښې عقله!
واه ، خومره ډېر درنه ووزگار يمه نن

ولې په مينه دې سره شک اوکړي
د يار به يار وم چې ئې يار يمه نن

شېخه دا ته يې چې کړې داسې توبې
له دې توبو دې توبه کار يمه نن

پرون مې نه خښل چې بې لارې ومه
ځکه يې خښمه چې په لار يمه نن

د سمندر په کناره شوم بې سود
ځکه پرېشان ترېنه کنار يمه نن

9.6.15

د بانو څوکې دې اشنا په پردو زړونو لگي
لږ خوا حساس کړه چې بې درغه په زخمونو لگي

ولې دا زه څه لېونه شومه؟ چې سر مې خور شو
کاني خو تل د لېوانيانو په سرونو لگي

لمانې نه دې تور بورا تقديره ته څه وائي؟
کله نا کله خو ئې شونډې په کلونو لگي

د خيال کاروان کښې مې سوارې تل د جمال ښاپېرۍ
څوکه ئې يو سراو بل سر په سرابونو لگي

پرېشان محسود د هغه ځای يمه په وياړ چرته چې
غرونه په وريځو ، د نښتر څوکې په غرونو لگي

9.6.15

پوهېرم نه هستی او که زما د مستی سوال دے
د سپین جبین دلبره! ته چې شته ئې، سپوږمۍ سوال دے

زما د قام بچي ئې چې په خوب کښې هم نه ويني
په وينه ستا د لويو وړو لاس کښې ډوډۍ سوال دے

ما هسې پښتنه لېلۍ گنډلۍ خړه پړه
چې خیر مې ورته پام شو، په رښتیا ښاپېری سوال دے

زما غزل چې شته دے د دوران په کپړۍ کښې
دا سترگې ژر غوښي د بېوسه هوسۍ سوال دے

په نیمه شپه بازار کښې گرځېده خبر ئې غوښتلو
د دور په جدت کښې دا سپین سرې ډوډۍ سوال دے

ما وېل، مېموني! ما سره ته خومره محبت کړې؟
وئیل ئې، شپږ عالمه! د پخوا مېموني سوال دے

وختونه اړول نه دي دې دهر کښې ژوندون دے
راوځه له خلوته چې روښانه سباوون دے

ته ولے هسې نيسې د هر پير مريد لمنه؟
د ذات په ائينه کښې ستا د خدای سره تړون دے

راځه چې د وختونو سلسلې تمبوو شاته
په دې کښې چې زمونږه نن، سبا او هم پرون دے

تقدير به مې په برخه تل نغمې وي زېږولې
زندانه! چې مې ستا په ځنځيرونو کښې ژوندون دے

اسمانه! دا شوخي ده او که راز چې نه نږېږي؟
پېدا وې چا دپاره، او د چا سره دې يون دے

وحشته! که پریشان دې د سودا سره اشنا کړم
زما به ډېرې واورې چې زما ايمان پښتون دے

ښکته څه دي؟ بـره څه دي؟
کائنات لـه سره څه دي؟

دوـمـره غـڼـې غـڼـې اورم
پـه وړه خـبره څه دي؟

چې دې جوړ کړم الوتو ته
بيـا د خيال وزره څه دي؟

پـه قـلـم دې ډزې وکـړې
توپک مـاره نـره څه دي؟

په تازه کښې بې توپکـه
بې له دې سنگره څه دي؟

نـهـه واري پرېشان بـره
چې له دې نه بـره څه دي؟

4.6.15

وايم درته وايم خو خبرې ته مې پرېږده
ستائمه تا ستائم خو سندرې ته مې پرېږده

خيال کښې مې راوړې د فکرونو دردانې دي
ښائم درته ښائم ملغرې ته مې پرېږده

سپينه ځله مې توره شي که توره ځله مې سپينه
دا يم نه په دا يم بس گورگورې ته مې پرېږده

نه يم چرته تلله د بانو څوکې دې ښکل کړم
دا يمه بس دا يم دې لښکري ته مې پرېږده

زه الوزوم دلته د خيال مستې کونترې
پائم دلته پائم دې ژورې ته مې پرېږده

وينه گرموم کرگسي نه کړم اي پرېشانه!
باز يم که عنقا يم خو کونترې ته مې پرېږده

5.6.15

نظم

(ماليار او زه)

په يوگل کښې خو تش رنگ دے او بهار دے
ما وېل پټ په کښې وجود سينگار سينگار دے

وېل ئې گورم دا وجود ، دا ازغي لړکړه
ما وېل تک هم دې وجود ته په دې لار دے

وېل ئې خه دي که يوگل په غوړېدو شي
ما وېل دغه تبسم کښې خو خمار دے

وېل ئې خه وشو ، که لپه اوبه ورکړم
ما وېل خدايه نااشنا کار خو لوی کار دے

وېل ئې ښايه ، راز د گل د وجود خه دے؟
ما وېل ، دا بيا مصور سره گفتار دے

هر تخليق پسې پټ لاس د تخليق کار دے
هر يو خيز د کائنات د ده شاهکار دے

5.4.13

دا د عشق چې دومره زور دے
وايه ، بس عقل رنځور دے

د سکون تياره له شته دے
له د سپين سحر ظهور دے

د حېرت په فلسفه کښې
آگهي وايي چې اور دے

دا زما سپين مست دلبر چې
خدايه ولے هسې تور دے

دا په تنگ کښې چې تکور دے
ځکه دلته تنگ تکور دے

دا چې اوسي تل په خيال کښې
د پریشان دغلته کور دے

23.5.15

یار چې بیا کړل تور بانه په هنر پورته
سره خنجر ئې کړل زما له ځیگر پورته

خلک زر پورته کوي مرغی ویشتلې
تا ویشتلې مارغه نه کړلو زر پورته

اسوبلي ما که د خلې نه په وتو شول
له حجاب به شي مخ د سحر پورته

تا چې هم کړلو زما نه مخ بل لورته
ما هم بس له خپل ځنګون نه کړو سر پورته

ژور فکر هم بلها ښه دې پرېشانه!
ولې هغه دې شاهین شولو بر پورته

عقل به ومني، جنون مې ژوند اسیر نه مني
دا ژوند پرست ذهن مې ځکه له ځنځیر نه مني

شعور مې هم د ازادۍ سندرې وايي په ناز
زړه خو بیا هم ډېر مهربان دې، خو ضمیر نه مني

دا داسې سترګې دي چې خوب کړي په بېدارو کسو
خوب او شوګیر دواړه مني، خو یو تاثیر نه مني

زړه مې د قام د سر لوړۍ دپاره هر څوک مني
چې بغاوت کړي داسې مشر او مشیر نه مني

زړه مې اوس داسې اېمان راوړو ستا په سپینوګوتو
د ستا د لاس زهر مني د بل عصیر نه مني

زه که پخپله ډېر پرېشان یم هیڅ پروا نشته دې
خو دا ملال خاطر مې بل خاطر دلگیر نه مني

له به خو په اور ورتیږي د ځیگر سوز
زړه سوزیږي، سترگې هم کا، هم نظر سوز

دا زما د دې پښتون ضمیر اواز دے
پښتونخواه مې چې د زړه کا د محشر سوز

غم چې هم نه شي په زړه د ځانېدلو
سینه هم دننه خوړکا، هم بهر سوز

خدایه! دا له د کوم دور نه تېرېږو
فن پارې د حسن سوزي کړي هنر سوز

پریشان! ځکه مې مازغه وکړي هم سر سوز
چې د وخت په سرو غرمو کښې وکړي لمر سوز

کاروان روان دے، ژوند په رفتن دے
یو خوشېږي دي، بیا ځنګدن دے

مزل د عشق خو، تر دې رسا کړم
چې مې انجام اوس، دار و رسن دے

ژړېږم ځکه، قيصې دي نورې
نغمه سـرابلبل، رازچمن دے

لار رانه ورکه، ځان رانه ورک دے
نا اشنا ښار دے، پردے وطن دے

غم دې رالیږه، غم به ئې نه کړے
پریشان له ځوان دے، په تا میئن دے

ستا د زلفانو دا مستي مې په دار وڅېژوي
د محبت ځواني مې سره په انگار وڅېژوي

خپل خو زما غوندې ساده ئې خو افسوس دلبره
دا رقيبېان دې په قربان او په زار وڅېژوي

ستا د دروغو په لوظونو ميئن خپلې ځوانې
لکه منصور د ځان سره انتظار وڅېژوي

د ستا د سترگو دغه سرې بلې ډيوې جانانه
زمونږ په سترگو کښې د مينې څمار وڅېژوي

پرېشان خو وخورو د قام غم گني څه قيصه ده
جگه شمله به په خپل سرد وقار وڅېژوي

18.10.2006

ژوندون ځواي زړگيه د ارمانه سره خوند کا
يو دوه شپې دې وي خبر، خو د جانانه سره خوند کا

گيدړ او شرمښان دی چې ازادگرځي په غرو کښې
زمرې خو بنديوان تل د زندانه سره خوند کا

خالونه ئې شنه شنه په سپينه زنه داسې ښکاري
په شپه کښې لکه ستوري د اسمانه سره خوند کا

بس پرېږده چې جانانه ټوله شپه وو غاړه وتي
د مينې تاودې شپې خو د بارانه سره خوند کا

په سترگو کښې ئې دومره قدر نه وي اي پرېشانه!
دا اوښکې لکه څومره د گربوانه سره خوند کا

شوال (پش زيارت) ۲۰۰۶

سپين بشر ئې منور افتاب د حسن
زه ئې وسوم لوغورن کباب د حسن

ته چې وائي چې پلو ئې له مخ لركړ
تورې زلفې خو ئې شته نقاب د حسن

دا يو ما ترې څنگه سر په سراب ايښې
نوشوي نور په متكى شراب د حسن

دا چنار چنار ځواني دنگه درازه
ورته وايي هر بنائست جناب د حسن

زما زړه پكښې لاهو كړ تلې تلې
په خپو ئې شود ناز درياب د حسن

د خپل خوار قسمت سندرې پكښې وايي
پرېشان ځكه غبروي رباب د حسن

سترگې سرې زما د يار بلې ديوې
اننگي لکه انار بلې ديوې

سور پېژوان ئې په دې پوزه داسې ښکاري
لکه وي چې په مزار بلې ديوې

د لېلې د مخ رڼا ځان سره يوړه
منصور پاس کړلې په دار بلې ديوې

تا ديدن د تورو شپو سترگو را نه وړو
ما کړې هسې ستا په لار بلې ديوې

پرېشان بيا ورته د زړه مجمر کښې کېښوې
هسې سرې د انتظار بلې ديوې

شوال (مهرېز) ۲۰۰۶

وطن مو بدو سترگو ته سمسور نه دے پکار
وطن ته دکلونو، کله لور نه دے پکار

جانانه ستا په مينه کښې که ډېر هم گهنګار يم
اخېر هم مسلمان يم دا اور نه دے پکار

پښتونه حق او رزق په نارو نه شي گټلے
تدبير محنت پکار دے او دا شور نه دے پکار

اغياره خپله خاوره خپل اختيار به سره پالو
تر څه مودې وسپړه کور کور نه دے پکار

واعظه! ته د دغه حقيقت نه مبراء ئې
په توره لمن سپين، په سپينه تور نه دے پکار

پرېشانه د زړه خونه به دې ټوله کړي درما ته
د مينې د پېريانو سره زور نه دے پکار

کله يوه اوکله بله، بهاني کا
دا زما د باغ بلبله افساني کا

د پردېس بلبل که نه کوي خبرې
ته خواي د وطن کله لبرقيصې کا

کله کله د غصې نه سره لمبه شي
مهربانه شي بيا کله اشارې کا

دستا چم ئې ټول زما په وينو سور کړو
ته اوس ياره د محله نندارې کا

چې نظر د بدو سترگو دې وانخلي
اي د خوان پرېشان غزله سرې لمبې کا

(غمگين ماښام)

خه تور ماښام دے
 خه تنهائي ده
 بې قرارې ده
 د پرېشان ياره کنه !
 سترگې راپورته کړه لږ
 لږ په دې لور وگوره
 زما په لور وگوره
 چې لږ يقين راشي
 زړه ته تسکين راشي

۲۰۰۸

خداى دې مه کړي په ايمان چې خوک غريب شي
 که اسونه زغلوې خاورې نصيب شي

عاشق کله په علاج د خان پوهېږي
 چې د عشق رنځ کړي تېر هله طبيب شي

چې په ژوند يار ته د يار اواز اونه کړي
 پس له مرگ ئې که په قبر عندليب شي

تضاد نه دے د خيالونو هم اهنک دے
 چې په ښکلي جانان مل د چا رقيب شي

غافل قام به پرېشان کله بيدار نه که
 که هر خو په منبر برکښېني خطيب شي

۲۰۰۸

متېې د جلال چې وي زور به د جمال يوسي
نه گڼي دا خيال به دې تش بې معنې خيال يوسي

ځي چې څوک خپل يار وته يوسي معتبر سوغات
گران دې په هر چا چې څوک عجز د کمال يوسي

څه دي جهنم کښې خو؟ هسې شاپه زمکه ده
دا خو بس انسان دې چې ځان سره وبال يوسي

پټ دې حقيقت د ژوند سترگو پټېدلو کښې
ښکلې مرگ قاصد دې چې يار ته په وصال يوسي

راز د کائنات به شي څنگ ورته ښکاره پرېشان!
دېر د لټون تېري به بيرته دغه سوال يوسي

21/1/16

په ائينه کښې وم هم وم د ائينې نه بهر
په زمانه کښې گرزېدم د زمانې نه بهر

ساقيه هېر به دې شي حجم دپيالې او د جام
راشه دا خپل ظرف دې کړه تول د مېخانې نه بهر

يوه هستي ده چې الست پرې د هست خښې شي يقين
نور که هر څو ووځم د دهر ويرانې نه بهر

معصومو خلقو ځان ته ور د زندان خپل خلاصوه
دا ژوند رښتيا وو دومره تريخ د جېلخانې نه بهر؟

نه وو نور څه پرېشان ئې چل د غوندولو زده وو
هم دا لعلونه وو پراته د خزانې نه بهر

/2/ 2016

و سپين مخ وته دې دومره ډېر په خير شم
چې د خپلې حېرانۍ ځنې ظهير شم

د مستي انجام مې وليدو چې څه دې
دا چې کله کله زه هسې فقير شم

چې بقا د دهر وينمه پرېشان شم
په گلشن کښې د بلبل په څېر په وير شم

ژوند څرمن د ژوندي اوبښ ده په معنا کښې
ای همته، که تېره ورته د تير شم

زه د ښه او بد په مېنځ کښې يم پرېشانه!
کهنگار به يم خو دومره نه چې پير شم

2/ 2016

د گلشن و سېل ته ځي په گشت دگلو
مست چغار ئې بدرگه دې د بلبلو

بې زخي او شونډې بڅې تر هغې کا
خو چې پورته شنه پياله کړمه د ملو

ستا غمونو مې په زړه کړې پنډې ښځې
د منگولو لښکر کار کا په منگولو

نن مې لږ په الهامي نظر وستايه
تر څو ستائم به دې زه په شنو غزلو

بې دياره ئې طبيب وته چې بيائي
د پرېشان مرض کار نه دې د درملو

2/2016

د زړه په کسو مې وکسه ، ډېر بې وسه يم
مه کړه ستم دلبره کسه ، ډېر بې وسه يم

يو لاس مې ځان ته دې ورکړې بل مې ته درنيسه
د سمندر سينه کښې خسه ، ډېر بې وسه يم

يو خوا انسان يم چې مې غوښې د خوراک نه دي نو
بل د غريب د بچي نسه ، ډېر بې وسه يم

خپله ضميره ! دا منم چې گهنگار يم ډېر
ای خپله خياله مقدسه ، ډېر بې وسه يم

زه خو فنکار وم غږ مې اورې خو فرياد مې واوړئ
ای زما قام زما اولسه ، ډېر بې وسه يم

د پرېشان زړه خو لکه يو سل چاودېدلي زړونه
ای دا ته يو بيمار نرگسه ، ډېر بې وسه يم

2/ 2016

نظم

کائنات

ارض و السموت

اور اوبه او حيات

نباتات او جمادات

، په نظر کښې د هغه ذات ، ،

هيڅ

، خو ، له نظره د هغه ذات

دا همه واره ذرات

بائد

شتمن شي په خپل ذات

29/ 12/ 14

جانانه ما د ژوند د رېښارونو تصویرونه
جوړ کړي مې د وخت په پرهارونو تصویرونه

وخت خومره مصور دې او شاعر خومره عکاس دې
زده کړي دي چې چا ترې د لفظونو تصویرونه

ته خبر کړې لویه خدایه ای د امن لویه خدایه
حالات بیا وروي نن د اورونو تصویرونه

په تک شنه پسرلي کښې هم امکان د خزان شته دې
په وینو مې لیدلي د ګلونو تصویرونه

خواره واره پراته نوکاري شوي د ژوند دشت کښې
پرېشانه ستا د فکر د خوبونو تصویرونه

۲۰۱۰

هله راځوره، هله چې مرمه
د سترگو توره، هله چې مرمه

هله! چې وايي، غریب سره ئې
له دې پېغوره، هله چې مرمه

هله ژوندونه، په خاموشۍ کښې
های دله شوره، هله چې مرمه

یاد د جانان مې، په زړه اړې کړم
د هجر زوره، هله چې مرمه

پرېشانه یاره، شومه سرتوره
په رواج توره، هله چې مرمه

2/ 2016

ستا غرونه غرونه غم نور په زرگي نشم نیو
وعدې دې د خزان او د سپرلي نشم نیو

رادرومه که رادرومي دغه وخت مې د مستي دے
تېرېږي دورانونه بس خواني نشم نیو

آخېر اشنا زه پېغله پښتانه يمه شرمېرم
لاسونه درته نور پاس په منگي نشم نیو

بس دومره لار خاړله شي بس دومره انتظار شي
ما وژني خاموشي ستا، تنهائي نشم نیو

پرېشانه بس دے نور د پسرلو وطن ته راشه
دا گل گل ارمانونه په مرگي نشم نیو

2005 بېرې خبر اېجنسي

دېر ارمانونه
دا هم ارمان دے
دا يو ارمان دے
دا مې ارمان دے

۲۰۱۴

خاورې مې ارمان دې لېونې یمه
خیرې مې گرېوان دې لېونې یمه

نور خواي زړگيه په دې کلي کښې
عمر راته گران دې لېونې یمه

مړي د لحد راځنې بیا غواړي
زړه څومره نادان دې لېونې یمه

ورانې د قرار خونې مې ورانې ده
اور راته جهان دې لېونې یمه

څه ئې په غمونو کښې رانغښتې یم
وخت بیا سرگردان دې لېونې یمه

هغه تېر وختونه چې رایاد کړم
دا خو بس دوران دې لېونې یمه

کوم سپرلې دې چې مې گل پکښې بوی کړې
هرسپرلي کښې مې چمن د زړه سوی کړې

یو سپرلې نه دې چې زه ترې بېنوا یم
هر موسم راسره دا رنگه خوی کړې

ماله نه راکي غنچې د گل د شونډو
د گلونو لالا چا راته پوی کړې

د خزان سیلی رالوتې په څه شروه
چې له لاسه ئې زما ډک جام توی کړې

پریشان تېر کړل تل په پټه خلې وختونه
څوک دې ووايي که چاته ئې گوی کړې

نظم

يو رنگين غونډې ماښام وږ
د غمونو وختل عام وږ
ياره ستا لاس کښې پيالو وږ
او زما لاسو کښې جام وږ

زه په خپل فکر وخیال کښې
ستا د یاد تر کلي لار وږ
ستا خواړه واره زلفان وږ
زه ئې سټورې ته ولاړ وږ
د چینې د چنار شور کښې
سره غرمه موسم د هار وږ
د غمونو د زړه کلي
غېر اباد او وران وچاړ وږ
د یو نوي ژوند په لاره
مونږ اخیستې نوو ګام وږ
ياره ستا لاس کښې پيالو وږ
او زما لاسو کښې جام وږ

ستا په نامه مې شه اغاز سحر
چې مستانه وي نغمه ساز سحر

پرېرډه شبنم چې راوريږي فطرت
د گل وجود خه د خونا سحر

مهينه ياره! چې ستا مخ مې وليد
بس د نور خه کړمه جواز سحر

د هر ذي روح په مخ مې تبسم
خه په پرده کښې د اعجاز سحر

لمر هيڅ جواز د سحر نه د پرېشان!
د جرس غږ د ګوره راز سحر

15.5.20

چې د سرو ګلو چمن وږي
 د خوبانو انجمن وږي
 په هر لوري خوشبوئې وږي
 سپرله خور په ټول وطن وږي
 هر چا يو بل ته کتلې
 په يو بل باندې مټين وږي
 د خيالونو په دنيا کښې
 پروت د يو بل په لمن وږي
 مایو ته په لاس نيولې
 چې د هر چا مونږ ته پام وږي
 ياره ستا لاس کښې پيالې وږي
 او زما لاسو کښې جام وږي

زه د مينې په خوب مړ وږي
 ياره ستا سپينه څنگل کښې
 ډک د مټيو جام په لاس کښې
 څنگېدلې په محفل کښې
 ما د زړه د باغ ګلون نه
 وږي ټومبلي ستا اور بل کښې
 د جنون تر حد رسا وږي
 ستا د زلفو په څنگل کښې
 تورې شپې چې لېونې وږي

هم سحر کړې سلام وږي
 ياره ستا لاس کښې پيالې وږي
 او زما لاسو کښې جام وږي

چې د غره لمن کښې ناست وږي
 د شپونکي خواړه شپېلې وږي
 ما دې غېږ له زلفو ډکه
 ته مې غېږ کښې لېونې وږي
 لويې ته دې رېښېدلې
 د باران خواړه سيلې وږي
 ستا په سترگو کښې خدا وږي
 سرکې شونډې دې مسکې وږي
 زه هم ټول شباب وږي
 ته هم مسته په ځواني وږي
 اضطراب نه وږي پرېشانه
 تفکر مې په آرام وږي
 ياره ستا لاس کښې پيالې وږي
 او زما لاسو کښې جام وږي

دشت دى د ژوند د مزلونو وخت دى
وخته! د نوو پړاوونو وخت دى

شېخ د غلۍ يار شو د سبا په خاطر
راشه د نويو قربتونو وخت دى

د سپينو کوټو ئې برېښنا وينمه
په سمه لار د تيندکونو وخت دى

بې وعدي راشه چې ديدن دې وکړم
ستا په وعده کښې دکالونو وخت دى

په کومه خله ورته سپرله اووايم
بس دى راځه خو د گلونو وخت دى

فکرونه غواړي تغزل پرېشانه!
د مستو مستو غزلونو وخت دى

24.5.2016

مونږ دارته نه گورو وطنه مونږه درته گورو
وطنه گوره! درته گورو مونږه درته گورو

مونږ د بې ذوقه او بې شوقه ملگري نه کوو
مونږ د کار خلک يو مونږ کار ته او هنر ته گورو

مونږ خو لاليه د لټون په لار تل مخکښې گورو
گمان دې مه وشه په مونږه چې به بېرته گورو

مونږ د جمال لېوني گورو تل و مخ ته د يار
نور خبر نه يو چې بل چرته گورو چرته گورو

وايه پرېشانه ور ئې خلاص که ور ئې بند وي ورته
مونږه ئې بيا هم وره ته گورو گوره ورته گورو

20/ 5/ 2016

ستا په اوبښکو مې د زړه شمع بليږي
گوره شمع چې بليږي نو سوزيږي

ولې ساه زما ډوبیږي چې ماښام شي
دا خو وي چې زېږې لمرکله ډوبیږي
تور د سترگو مې په مثل د زندان دي
د حق اوبښکې مې قېديان پکښې اوسیږي
دا دکومې ویرانې سندرې وايي؟
بلبلان چې په گلزار کښې ناست چغیږي
یه د یار په مخ کښې بیا سره انگي دي
یه پیاله کښې سور خمار دې چې گدیږي

د زړه وینې کش کول غواړي پرېشانه!
دا ژوندون خو په اسانه نه تېریږي

۲۰۱۶

چارې په ما مه کړه چې زه کړمه خپلې چارې
عشقه! ستا رخصت ښه چې زه هم په بلې لارې

دغه چې ئې راز کائنات تل سروکار دې
ډېر کا دا لټون که چرته ما پکښې وشماری

وايه د زړه سره چې دې سرد زړگي نه يم
لارې مې تر نیمو شپو بیا هسې ولې څارې

بار دې د یادونو پما بار وې کوشي ناست وې
یو ناڅاپي راغلی په ماښام کښې بارې بارې

گرځې که پرېشان پسې ترې ډېره طمع مه کړه
عقل له ځان زده کړه وکم عقلي وهوبیاري

/6/2016

پټ شوي دا له ذاته په سرونو کښې سرونه
مشغول دي د پرديو په ځانونو کښې سرونه

زما د درد جنون اوس د احساس دائرې څه کا
روان مې له هر زخمه په رگونو کښې سرونه

باداره! که هر څو دې سر پټ کړم دې له خلقو
ښکاريږي دې محل په ديوالونو کښې سرونه

وحشت نن ګوره څومره مهربان دې په لاشونو
اخيستي ئې پخپله په لاسونو کښې سرونه

پرېشانه حسرتونه د مټينو په سينو کښې
پراته دي له پېړيو په قبرونو کښې سرونه

/7/2016

نظم

سپرله او خزان

سپرله ساز دې او سرود دې
خزان پانې نيسست نابود دې
په سپرلي کښې افزائش دې
په خزان کښې څو جمود دې
خزان چاته مقصود نه دې
سپرله هر چاته مقصود دې
خزان وچ سپرله بادونه
سپرله څومره خور او تود دې
سپرله مست او رنگين خيال دې
د خزان دغه څه دود دې
سپرله ډکه څه خدا ده
خزان درد د اوښکو رود دې

خزان پانې پانې خور دې
سپرله موټي يو وجود دې

8.3.2008

ستا د سترگو په نشه مست په دا بنگ زه
لېونۍ دې شومه ياره په دا رنگ زه

خپلې اوبښکې کړم خبرات په خپل کچکول کښې
عجيبه دستا مئين د خان ملنگ زه

زه سندرې د ژوندون او هم يوازې زه
زه نغمه يم د سحر د ماښام کړنگ زه

دا خو ستا د نظر توان دې چې اووښي
زه دستا نه لرې ستا تر څنگ زه

تصور د هستۍ څه دې؟ اي پرېشانه!
لکه شمع بېدل د خان پتنگ زه

1.8.2016

وطنه کوم کهنېر دې وژاړمه
وايم چې سراسر دې وژاړمه

برباد برباد دامن تيرې تيرې
کچکول کچکول نه دې وژاړمه

لر مې په حال د روزگار پرېرېده عشقه!
چې لير خپل شام سحر دې وژاړمه

زړگيه سوزې به تر څو په زړه کښې
راځه چې نن بهر دې وژاړمه

دا ته! دامن محبوبا کونترې
زخمي زخمي وزر دې وژاړمه

وائي پرېشان چې ټول زخمي زخمي ئې
وطنه کوم پرهر دې وژاړمه

30.7.2016

په فطرت کښې په حېرت کښې يم جانانه
زه د خپل نظر وسعت کښې يم جانانه

نوم مې وانخلې چې زه يم په خيال کښې
زه د چا سره الفت کښې يم جانانه

بې لتانه که دروغ وایم چې دا يم
په رښتيا چې په راحت کښې يم جانانه

خلک نور درسره ضدکا چې دې ورک شي
وايه مه چې مصيبت کښې يم جانانه

هو دا ته خو بس برغولې د دوزخ شومې
هو دا زه خو په جنت کښې يم جانانه

جهانونه رانه هېر دي ای پرېشانانه!
زه له دلتې په لذت کښې يم جانانه

2.8.2016

دا قدر د انسان چې د حېوان نه شو کم ولې؟
غورځيري سره لاشونه د خپل ځانه قلم ولې؟

بې ټوله قيصې مه کړه چې تلل به طول ونيسي
دا زيات ولې وي زيات او چې اشنا وي دا کم ولې؟

زه څنگه دستانه يم ، مټين تا باندې دلبره
د ورځې دې ياد اوري او د شپې دې وي غم ولې؟

لې راشه ائينې مخې ته وغواړه ځمونه
که زړه دې درته اووې چې دې مله کښې شو ځم ولې؟

خپل ځان د چرک لکۍ کړه که دې خله سمه پکار وي
د وخت په کبره خله کومې گفتار ځانه سم ولې؟

بس دا چې ، پرېشان تش درته په لاره کښې زړه ايښې!
دا تگ راتگ دې بند کړلو زمونږه په چم ولې؟

3.8.2016

ترانه

د سکول د ماشو مانو دپاره

مونږ د علم شمعې یو مونږ کله د چا کم یو
لوږم ارادې لرو مونږ څوکې د ایلیم یو
هر چا سره سم یو
هر چا سره سم یو

مونږ د خپل روښانه مستقبل د راتلو زیري یو
مونږ لکه حباب یو په معنا کښې سره بخري یو
مونږ د حالاتو مقابل کښې دم په دم یو
لوږم ارادې لرو مونږ څوکې د ایلیم یو
هر چا سره سم یو
هر چا سره سم یو

مونږ یو باشعوره قام مونږ ځان او جهان پېژنو
مونږ د سمندر مستي مونږ شان د آسمان پېژنو
مونږ په خپل هنر او مونږ مټین په خپل قلم یو
لوږم ارادې لرو مونږ څوکې د ایلیم یو
هر چا سره سم یو
هر چا سره سم یو

مونږ به په ظلمت کښې ډیوه ګی د علم بله کړو
دا د ویرنې به په ژوند ژوند خندا بدله کړو
مونږ یو د فطرت ښکلا مونږ څاڅکي یو شبنم یو
لوږم ارادې لرو مونږ څوکې د ایلیم یو
نوم لار به خپله کړو
نوم لار به خپله کړو
هر چا سره سم یو
هر چا سره سم یو

مونږ د وطن مټې مونږ د دې خاورې بچي یو
دا وطن موکور دې په پالنه کښې زمري یو
مونږ په خپل عزم مونږ په خپل یقین محکم یو
لوږم ارادې لرو مونږ څوکې د ایلیم یو
ځوان یو مېرني یو
ځوان یو مېرني یو
هر چا سره سم یو
هر چا سره سم یو

22.1.2016

په سحر کښې چې رنډي ستا د جمال کړم
څومره ډېره ننداره په یوه خیال کړم

د منطق د فلسفې بچی ګوره
ځوابونه به دې واړه درته سوال کړم

کائنات ئې چې په یوه ادا کړي رقص
له خو ژونده! زه مستي په هسې لال کړم

مجسمې څه جوړوم او څه تراشمه
سوم عشق د جمالیاتو دې کولال کړم

ننداره د ښه صورت په بیعه نه ده
بازاري حسن که څه بیعه په ریال کړم

هر یو ساز وته به سر و هم پرېشانه!
رقاص زړه مې چې څوګر د سړوتال کړم

8.8.2016

په مسيدواله ژبه کښې

کورینه ږانگ دي که دې میژ دې توس په غره کشره
خا چې ځي خوندينه ډېر دي پوس په غره کشره

غره ته وو بد نه وياڼې کله
وي مو سوتلای اشنا ننگ ناموس په غره کشره

دا دې پرېغلل د غره لمن کشره
گرځي وو خانگ په خانگ او لوس په لوس په غره کشره

کشلائی موسم دې پسرلي دائی
هر شائی گل شوي دي جانانه اوس په غره کشره

په نوم دې امن په وطن کشره
پرېشان محسود وو گرځوي سپين ووس (اس) په غره کشره

/8/2016

د جانان د لونگينو سترگو خوب یم
د خوانی په نشه مست یم لبونتوب یم

ستا د مينه د سوډان وړې ماشوم یم
ستا د غم لاشخور ته لاره کښې زدکوب یم

ژوند مې ټول د یار وصال پسې شوگیر شو
همه سترگو ته راغله یم پر خوب یم

د مشرق نه تر مغربه مينه غواړم
هم قائل ئې د شماله تر جنوب یم

زه چې خومره پاس د زمکه په سرگرځم
دومره پټ یمه پرېشانه دومره ډوب یم

/9/2016

شونډې پرانيزه په ناز
زړه لکه دوا پکار ده

د محبت انتها
سياه وارخطا پکار ده

ته بلوه اورونه
مونږ لکه رڼا پکار ده

دوا شي بده زما
هله دعا پکار ده

چې کائنات ته گورم
بس تماشا پکار ده

بچي دې مري د غريب
تاله حلو پکار ده

دې تور سريو له هم
څوک مسيحا پکار ده

زه چې په سېل دکائنات ووځمه
دنیا مې هېره شي له ذات ووځمه

پرېږده په عشق کښې چې خونا خونا شم
چې په واته ترې لکه شات ووځمه

زړه مې حوس کا خو نظر چرته دې
زخمي مارغه يم وزر مات ووځمه

هم ستا به ومنم راستون شه شېخه!
راځه په نيت به د خبرات ووځمه

غم وئيل زه خود پرېشان په زړه کښې
لکه ازغې به هسې مات ووځمه

/9/2016

هله لږ شرم وکه
لږ خو حیا پکار ده

ستانه اوباسم هوا
تاله هوا پکار ده

ستا غزلیزه خندا
مونږ له خو بیا پکار ده

ساه ورکوم دلاسه
ماله خو ساه پکار ده

ای عشوه گره ژوند!
ادا ادا پکار ده

تنا دهن دهن دهنانا
دهن دهنانا پکار ده

د پښتنو وطن دے
ستا مېلماستیا پکار ده

ورکه شه بغض کینه
میننه وفا پکار ده

د خپل ورک شوي زړگي
د چانه غلا پکار ده

گورم دې سیخ سترگو ته
سیخه سودا پکار ده

د پېغمبر اطاعت
د رب رضا پکار ده

د مصلحت نه خالي
نه ده دنیا پکار ده

خه دے اظهار د مینے
د زړه درزا پکار ده

قیصه د ژوند پرېشانه!
سپینه رښتیا پکار ده

18/9/2016

یاره اړوې چې په کوم لوري مخ
هغه مخ زما درېسې شوري مخ

یاره د هجران غرمو دې وسومه
نشته ستا د وصل سیوري سیوري مخ

مخ د بنیادم د اعمال سره
نه خو د نارې او نه نوري مخ

زه چې ستا و مخ ته کله گورمه
یاره د هر لور راپسې گوري مخ

هر څو که پرېشان سینه اسمان لري
ښکله دې د ستا په ستوري ستوري مخ

۲۰۱۲

زه خو ستا د مستی ښک یېم
زه خو سورد شفق رنگ یېم

زه دشمعې سڼینگار نه یېم
سوې مینه د پتنګ یېم

د وجود په مخ باچا یېم
د زړګي کور کښې ملنګ یېم

چې د امن په طلب یېم
له د جنګ سره په جنګ یېم

دا د حرص او لالچ وړې
بس له دې زمانې تنګ یېم

زه پرېشان یېم په خپل رنگ کښې
بس نور هیڅ نه یېم لونګ یېم

۲۰۰۸

د نسيم ساز دے
 د چرگ اواز دے
 سحر روڼيزي
 سکڼې ماښام شو، درياب ودريري
 پرېشانه ژوند دے
 د شپې دا خوند دے
 ورځ خو قاريږي
 سکڼې ماښام شو، درياب ودريري

18.10.13

نظم
 سکڼې ماښام شو، درياب ودريري
 د زړه شاعر راته
 وائي نظمونه
 مست غزلونه
 رباب ټنگيږي
 سکڼې ماښام شو، درياب ودريري
 دا چې ځواني شي
 عشق ومستي شي
 جام خو کړنگيږي
 سکڼې ماښام شو، درياب ودريري
 مرغۍ ستنې شوې
 ځالي تاودې شوې
 تياره خواريږي
 سکڼې ماښام شو، درياب ودريري
 قراره شپه شوه
 چوپتيا خواره شوه
 سگان غيږي
 سکڼې ماښام شو، درياب ودريري

رند خونه يم چې به تل درته سلام کړم
ساقی زه خو دې د سترگو احترام کړم

انساني بنائیت ته ګوره په عروج کښې
لېونۍ که د جمال رقیصې د بام کړم

پرون هم دلته ماښام راباندې راغی
انتظاره! نن به لاره کښې ماښام کړم

نه باچانه بل ظالم د ځان غلام کړم
دا تر ډېره حده خپل حوس غلام کړم

دا خو زه پرېشان تل کام کړم ای رقیبه!
دا چې ستا په مخکښې هر وختې ناکام کړم

22/9/2016

بیا مې والوتی د خیال په دشته زانې
کتوري مې شول د زړه پسې ممانې

د سپرلي مسته هوا به وچلیږي
په هر ښاخ به زرغونه شي شینکې پانې

دغه څه راباندې وشول خبر نه شوم
چې جذبې مې په شباب کښې شوې وکانې

ماله زړه راکه د خلې وړې دې نه يم
زه خو تا غواړم بس پوی شه وناجانې

خلک وختل له دې خاورو نه چرته
ته پرېشانه! په دې خاورو کښې څه چانې؟

24/9/2016

زما د تره زوی د (نقیب الله شهید) په نوم

دا چې ته به په دې زمکه ګرزېدلې
ستا ځوانۍ ته مستې پېغلې موسېدلې

چا وئیل راته چې خوب مې ولیدلو
چې د سرو ګلونو مېنځ کښې وسېدلې

ستا ځوانۍ ته که سحر په انتظار وو
مازديګر درباندمې خاورې واپرولې

ستا د مرګ غم مې سینه اړې اړې کړه
له دپاسه پرې سرې اوبښکې څاڅېدلې

هغه ورځ، هم هغه، هغه، هغه بله
هم پرون، هم نن، دا اوس مې یادېدلې

روح دې تل له خدایه بناد غواړم نقیبه!
د پرېشان د قلم وس کښې سرې بدلې

د ژوندون په دې لوی بحر کښې یو خس یم
څه هستي او څه مستي ده، خو تهس نس یم

په دې لوی دریاب کښې لوند نشوم انسان یم
د حوس په اور کښې بچ پاتې یم نس یم

زه خو رنډیمه ارزو د نوي جام کړم
ساقی مۀ وایه وماته چې زۀ بس یم

زه اواز د ډېرو زړونو یم عالمه!
د اولس مېنځ کښې اوسېرمه اولس یم

ترڅو وړم به ډېر غمونډه د یارانو
یو انسان یم، یو پرېشان یم، یو کس یم

۲۰۰۸

هم دا ئې د شهادت تاریخ وو 31/8/2016

گوت راباندې وڅښه مایوسي ساقی گناه دے
تلل دچاله دره لاس خالي ساقی گناه دے

کلونه رانه مه غواره مونږ نه لرو کلونه
راتگ زمونږ په خاوره د سپرلي ساقی گناه دے

ازار به درته نه کړم کله دواړه گهنګار شو
په وچو وچو شونډو اسوبلي ساقی گناه دے

بس ته خو خپل ژوندون په څاڅېدونکيو پيالو پاي
دا مونږه لېونوله زندگي ساقی گناه دے

بس دلته خود خان د غټې خټې غټ ثواب دے
ماړه خټه دچا غريب بچي ساقی گناه دے

ناحق وېنا به څومره گټوره وي پرېشانه!
رښتيا وئيل که دلته کښې بېخي ساقی گناه دے

2006

ترانه

دستا دوا دوا اوبه زما وطنه
پرځه وريري مې په زړه زما وطنه

ستا نظاري وطنه
ستا کليداري وطنه
ستا سرچينې وطنه
وربه دې نه کړم په ډېرځه زما وطنه
پرځه وريري مې په زړه زما وطنه

ستا د زلمو سوندرې
د ننګيو الو سوندرې
د پسو رلو سوندرې
شي به وئيل په هر غره زما وطنه
پرځه وريري مې په زړه زما وطنه

څومره ازاد وسپرو
اباد اباد وسپرو
تل زنده باد وسپرو
مهرباني ده دهغه زما وطنه
پرځه وريري مې په زړه زما وطنه

شپه کښې رڼا د سپوږمۍ ستورو څه ، چې بر بليږي
چې د زړگي د داغ ډيوې مې تر سحر بليږي

بېگاني شپه خدای زده کومې ستورې له مداره وټه
د سيند سينه کښې چې نن سور د قهره لمر بليږي

دلته خو چا هم د رڼا په خاطر اور بل نه کړو
زمونږ وطن کښې اور بليږي په څه شر بليږي

لنډه ئې وکه چې اشنا په لړ او بر بليږي
څه به مو وخت نيسي چې لړ بليږي بر بليږي

د پښتنو خونې پرېشان لولپه وگنږه
بل ته ئې لاس کښې وي اور هم ئې پخپل سر بليږي

ته زما ځان وطن ئې
ته مې جانان وطن ئې
ته پاکستان وطن ئې
کړم به خدمت ستا پله په پله زما وطنه
پرځه وريږي مې په زړه زما وطنه

2006

چې حق حېران دمېخانې ورۀ کښې دې اودرولم
د ځوانۍ تندې، دا په کوم احساس دې ووژلم؟

د بوسې سوال راته په خوب کښې له چا ګران پرېوتو
په خپل ورکړي زړۀ ئې بېرته په زړۀ اوویشتم

اوس مې دې نه! لټوي څوک دژوند داستان خاورو کښې
زۀ خو کتاب وم غورېدلې چې چا نه لوستلم

ما خو ډيوه وه ټوله شپه د چا راتلو ته بله
ښه ده سحره، چې دې نن په رڼا اولوتلم

په تخت و فوق کښې د ژوندون زۀ لکه تخم پرېشان!
هله زرغون شوم په معنا کښې چې خو پرېوتلم

29/9/2016

نن له سحره څه قضا ډېره ده
دا په ګلشن کښې چې غوغا ډېره ده

تاته به کړې چا ښېرې وي ډېرې
وماته کړې چا دعا ډېره ده

نن شپه ايسار شه د باران يره ده
توره تيارۀ ده او برېښنا ډېره ده

دغه يو تال حلوا د شېخ په قسمت!
کمه ده ډېره خو هم بيا ډېره ده

زما دزړۀ هر داغ ځلا کړي ډېره؟
اوکه دستا دمخ رڼا ډېره ده؟

ځواب دې رانه کړو د مينې دسوال
دا چې خاموش ئې ستا رضا ډېره ده

که کائنات لري اسرار و رموز
د پرېشان زړۀ کښې مدعا ډېره ده

26.9.2016

د سوي زړه خبره چاته وکړم
دې ژواندانه خبره چاته وکړم

چې هره ځله وغورته تيته شوله
خدايه! دا زه خبره چاته وکړم

خپل سرومال به ترې قربان کړم واره
د دې نه به خبره چاته وکړم

محفل کښې ناست په اشارت پوی نه شو
رېبار وېل، څه خبره چاته وکړم؟

د ښار لوګو کښې د ښار ورکو خلقو
زه د خپل غره خبره چاته وکړم

نن مې زړه شومې دې چې اوښې کړمه
هله د زړه خبره چاته وکړم

د يوې پېغلې سندره

والوتم په خيال کښې د سيلې شومه
باد شومه، باران شومه، رلي شومه

خيال راته دستا د سپرلو راغللو
خانګه شومه، گل شومه غوتي شومه

وخوړو تيندک مې ژواندانه سره
ويښه شوم، بېداره ګړندۍ شومه

شور مې چې د خپلو ښګړو واورېدو
ساز شومه او سوز شومه شپېلۍ شومه

دا چې زه د غرونو غرخنۍ شومه
تاپسې پرېشانه! لېونۍ شومه

وقت پیری

وخت د پیرې شو
 اوس راتنه ښایه
 د جمعات لارې
 صورت مې زوړ شو
 زړگې مې موړ شو
 خواني مې خاورې
 اوس راتنه ښایه
 د جمعات لارې

وخت د پیرې شو
 تسبیې په لاس کښې
 مسواک په جیب کښې
 زما سپینه بریږه
 دا سپین غاښونه
 دا سپینې دارې
 اوس راتنه ښایه
 د جمعات لارې

بې مطلع غزل

د یوې ورځې مسافر مه شپه خوار شې
 چې په تا باندې ئې لار دې غم ئې وکه

په هغه دنیا کښې شته دي سخته سخته
 ای انسانه! نن دې وار دې غم ئې وکه

که مې زړه هر څو مېخوار دې غم ئې نه کړم
 ستا په سترگو کښې خمار دې غم ئې وکه

ای لېلې! دغه د پټیو مټین پرېږده
 هغه یار چې دې په دار دې غم ئې وکه

ځوان پرېشان دې چې داخل په استانه شو
 لکه ښه هسې په وار دې غم ئې وکه

3/10/2016

وخت د پيړۍ شو
 اوس تېر وختونه
 نه يادونه
 په مخکښې زور کړم
 په مخکښې ځمکه
 کړم نېک کارونه
 او نېکۍ چارې
 اوس راتنه ښايه
 د جملات لارې

وخت د پيړۍ شو
 يوه مې واورئ
 حقونه مه خوړئ
 مالونه مه خوړئ
 ماکه خوړل خو
 ماکه څه څښل خو
 خو واورئ نيچارې
 اوس راتنه ښايه
 د جملات لارې

وخت د پيړۍ شو
 عمر مې تېر کړه
 دولت مې دېر کړه
 دا غللا دا سود سود
 دا مې ټول هېر کړه
 خدايه! اوس مرممه
 نارې مې ناورې!
 اوس راتنه ښايه
 د جملات لارې

وخت د پيړۍ شو
 څه دې کړش په
 کليمه وائې
 الله الله کړم
 بسم الله وائې
 د جنات لارې
 پرېشان څه چارې
 اوس راتنه ښايه
 د جملات لارې

2/7/2016

زه خو بې مثله محبت پېژنم
دا مې يقين دې، حقيقت پېژنم

د کائنات ذره ذره ته ګورم
زه خود خدای شان وشوکت پېژنم

د زرو قدر د زرګر سره وي
زه خود هر فنکار عزت پېژنم

دا چې په نيمه شپه ليکم سندرې
زه د خوارې ژبې خدمت پېژنم

نظر ساتم دستا په کره وره باندې
رقيبۀ! زه خو دستا نيت پېژنم

که څوک مې پېژني، که نه پرېشانه!
زه خو خپل قام او خپل ملت پېژنم

15/9/2008

زور واسکت زړه کمبله به رواخلم
د سيالي د بازار تله به رواخلم

تا چې هم نورې رواخيستې صنمه
زه به هم درسره بله به رواخلم

دا يوه خپلې به واچومه پښو ته
شکر خدايه! دا دې، بله به رواخلم

دا چاودنې چاته هيڅ نه پرېږدي خدايه!
دا! ماشوم بچي منگوله به رواخلم

شپونکې وائي پاس د غره په سر بدله
زه د ده نه لږ بدله به رواخلم

دا لاش لاش خواني به بېرته اي پرېشانه!
څوک به لاس راکړي! پخپله به رواخلم

7/10/2016

قوالي

زۀ خو روح یم تا پیدا یم لویه خدایه
 نه یم خټه او نه اور یمه له خایه
 زۀ خو نور یم په ذی روحو کښې نمایه
 پیدا کړم دے له مخه د اشنایه
 لویه خدایه لویه خدایه
 پاکه خدایه پاکه خدایه

زۀ وجود یم د هر خۀ نه بې نوا یم
 خدایه تا و ته مسجود یم په دعا یم
 هسې خټه یم بې سود یم وار خطا یم
 هسې دا سر په نمود یم خو خطا یم
 لویه خدایه لویه خدایه
 پاکه خدایه پاکه خدایه

که د عشق قیصه مې ګورې نو منصور شته
 که د عشق قیصه مې ګورې کوہ طور شته
 که د عشق قیصه مې ګورې د ستا نور شته
 که د عشق قیصه مې ګورې د ستا کور شته
 لویه خدایه لویه خدایه
 پاکه خدایه پاکه خدایه

زه خو ستا و قدرتونو ته په خیر یم
 لکه ستورم د فلک د خان په ویر یم
 د پیری لافې کووم خو چرته پیر یم
 لږ زولے خپل احساس او خپل ضمیر یم
 لویه خدایه لویه خدایه
 پاکه خدایه پاکه خدایه

دا همه زمکه اسمان دستا کرم دے
 دشتې غرونه بیابان دستا کرم دے
 ونې بوټي او حبوان دستا کرم دے
 شه پرېشان لتا قربان دستا کرم دے
 لویه خدایه لویه خدایه
 پاکه خدایه پاکه خدایه

/7/2016

د حيا او د بقا دنيا ته ګورم
زه د نور او د رڼا دنيا ته ګورم

غوڅ د غوڅ د د ژوندون تسلسل غوڅ د د
په امېد، امېد قضا دنيا ته ګورم

چې د زمکې د مخ ور راپسې بند شو
امکان نشته، چې به بيا دنيا ته ګورم

هر يو کس په دې بازار کښې سوداځي د د
چې د سود او د سودا دنيا ته ګورم

نه مې نن، نه مې پرون سترګې ږنډې وې
زه پرېشان يم، د سبا دنيا ته ګورم

10/10/2016

نظم

تنهائي

ناست يم په تياره کښې ځان ته شمع بلووم
اوبښکې مې بهيږي او سينه پرې سپړووم
زړه مې راډک شوی تېر وختونه يادووم
وريت مې دې نظر او زمانې ترې دوړووم
ناست يم په تياره کښې ځان ته شمع بلووم

جګ تور دېوالونه د کچه خاورو کوټه
نشته دروازه زاړه بوجي پرې اپوټه
دلته په کړکۍ کښې د لرګي وړه ګوټکه
باد د شمع روح اخلي چې کوم طرف ته وړم
ناست يم په تياره کښې ځان ته شمع بلووم

زړه د پړيوکت لاندې ئې وچ او شنه مزي
هلته کښې کوزه پراته څه نور زاړه کودري
دلته د لرګو پنجره کښې دوه واړه تنزري
زه هم په زاړه کمبل کښې ځان راټولووم
ناست يم په تياره کښې ځان ته شمع بلووم

راشه لږ واوره زما سترې غزل
دا د شاهين د فکر وړې غزل

په نيم پلو کښې دې مخ پټ کړو رانه
اوس خو پوره مې کړه نيمگړې غزل

که شهيد نه شونو غازي خو به شي
ورمه محفل ته سرپرېکړې غزل

دا لکه ښکار، د خيالونو قلمزم
اوبو راوړې، ښکاره غزل

د زړه په دشته لکه سيند پرېشانه!
د اوبو له سترگو پوره وړې غزل

15/10/2016

ما هم خپل بياض او خپل قلم مخې ته ايښي
نيم سگرېټ مې لاس کښې نور مې سم مخې ته ايښي
غم دصنم ډېر او نور مې کم مخې ته ايښي
بس دا زخمي سر خو به په څه قلاووم
ناست يم په تياره کښې ځان ته شمع بلووم

29/9/2016

نظم

پاک سرزمین

(پاکه خاوره)

په خپل وطن کښې به خاني هم ملنگي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

د شهیدانو د غازیانو او نیکونو وطن
دا په نړۍ کښې د روښانه تاریخونو وطن
په ښو ځوانانو به هر چا سره سیالي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

تل لوړ لوړ غرونه ئې د فکر د عظمت نیښانې
دا شنه فصلونه ئې د ناز او د نعمت نیښانې
په شنو سیندونو ئې د ژوند سره مستي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

مونږ د وطن په نامه چرې مصلحت نه کوو
وطن موکور دے په خپل کور کښې بغاوت نه کوو
وطن چې نشته څه مزه؟ چې زندگي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

دعا کووم چې پاکه خاوره دې تل ښاده اوسي
تل دې د امن فضاگانو کښې اباد اوسي
په هر لمانځه کښې به خدای ته دا زاري کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

5/10/2016

نغمه کړه پورته سرودنوازه
غوتی په باغ کښې خولگی کړه وازه

که ئې په زمکه اسمان به مومې
راشه خبر شه له دغه رازه

ای زما عقله د عشقه لړې
زما جنونه زما همرازه

زه دې مړ نه شم ته دې ژوندې ئې
ای زما مورې د ژوند اغازه

ته کرم وکړې نیاز مندي ډېره
کریمه ربه! ربه بې نیازه

د سحر باده، پرېشان منت کړې
پېغام ئې یوسه بیا تر حجازه

17/10/2016

نظم

ای لمر مخیه
سحر مخیه

کلبدن
عنبر مخیه

سیم وزره
گوهر مخیه

شکر لبه
شکر مخیه

هنر وره
هنر مخیه

لتا زار شم
ستانه زار شم

4/10/2016

هر وگړې مو د قام که باهنر شي
دغه کاني به د لعل هسې سره زر شي

غزونې ئې که وکړې په خپل ذات کښې
دا قطره به په صفات د سمندر شي

له خبرو ناخبر دي ځنې خلک
له خبرو به خبر شي که خبر شي

چې تضاد لري هر خيز مايوسه مه شي
دغه تورې بلا شپې به روڼ سحر شي

ای پرېشانه! سترگې پورته کړه اسمان ته
چې د خيال په وسعتونو دې نظر شي

7/4/2013

دهجر شپه مې مېلمانده ده رانه ځان ورک شوم
زما په توره شپه کښې شپه ده رانه ځان ورک شوم

دومره بدرنگ نه يم مدام چې پکښې ځان گورمه
که مې په لاس کښې ائينه ده رانه ځان ورک شوم

ولې مې ځان تللې په وينه دې په بل ځان پسې
د خپله ځانه مې گيله ده رانه ځان ورک شوم

چې ځان مې نشته دې په ځان کښې زما ځان نشته
ژونده! بې ځانه که لمحې ده رانه ځان ورک شوم

د ځانځانې په دغه دور کښې زما هم پرېشان!
د زمانې غوندې قصه ده رانه ځان ورک شوم

19/10/2016

نظم

هغه وخت هغه خبره
پسرله گل گل سندرې
ماشومتوب د غم نه لرم
آ د جگړو غور و غور کور
چې رايادې شي لمبه شم
په زړه اوسوزم ايره شم

جيناکي د سيند د غاړې
سړې غوټې په بام ولاړې
ورکولې به ئې غاړې
خدای خبر چې چرته لاړې
په دې خيال شمه خفه شم
په زړه اوسوزم ايره شم

آ ټالوننه هغه بهرې
رانه کله به شي هېرې
له مې اوس په خيال کښې ځانگي
شي چې مې په زړه تېرې
بس د خوب و خيال قصه شم
په زړه اوسوزم ايره شم

څه د اوړي سړې غرمې وې
غرمې څه خولې خولې وې
اېبلې پښې به ګرځېدلو
څومره ښکلې ورځې شپې وې
څنگه نن د درد نغمه شم
په زړه اوسوزم ايره شم

(2006 شوال، ګرېږ)

بې مطلع غزل

چاته مړوند، چاته شوقبر سکون
چا زخمي سر له خپل زنگون اوبخښه

د سبالار مې ځان ته اويستله
ما خو هر نن و ته پرون اوبخښه

د قتل خون ئې پما اوبخښلو
ورته مې بيا د ځيگر، خون اوبخښه

د خدای قدرت ته په سپرلي کښې ګوره
هره ذره ته ئې ژوندون اوبخښه

د اوبښکو رود په مخ ځنځير پرېشانه!
خيال ته مې بيا نوې مضمون اوبخښه

24/10/2016

ستا د سپينو لاسو جام په ما روا شه
دا شراب شراب ماښام په ما روا شه

ګلبډنه! د ازغو څوکې سنبهال کړه
هسې نه چې انتقام په ما روا شه

رواجونه څه روا څه ناروا دي
څه امکان! چې دروبام په ما روا شه

ستا هزار فتوې، زما هزار غزلې
بده مه ګنړه، الهام په ما روا شه

د پرېشان سلام به تل په تا روا شي
ستا د سپينې خلې سلام په ما روا شه

20/10/2016

دا چې پورې په دې غرونو کښې میشته دي
د غره خلک دي، خو څومره پښتانه دي

د غره خلک دي، خو څومره پښتانه دي
دا چې پورې په دې غرونو کښې میشته دي

د بلبل فریاد به واورې په کلشن کښې
ستا زما سره یو څو قدمه تلنه دي

ځاک به مومي او که نه، ځاکي وجوده!
که لېوان به دې په سرو غوښو ماړه دي

دغه ږنگ قبر دچا در؟ دلته خدایه!
د یادونو مشالونه چې پرې مړه دي

ستا ومخ ته د پرېشان حېرانې سترگې
د عجم پېغلې حجاز ته په کاته دي

27/10/2016

بېدار ســـــريه
هوښيار ســـــريه

يـــــه وســـــريه
پـــــه لار ســـــريه

کار ته مې پرېږده
ووژگار ســـــريه

د غره سره يـــــم
د ښار ســـــريه

رنځور به ته ئې
بیمار ســـــريه

زما خوښ نه ئې
مکار ســـــريه

عاشقي مـــــه کړه
د کار ســـــريه

راشه پخله شه
اویار ســـــريه

پرېشان ســـــريه!
خمار ســـــريه

25/10/2016

شېنم که گل و ته ښکلا بخښله
د سحر باد هم ورته ساه بخښله

زما له سترگو نه به خه شرمېده
خو خپل ښائست ورته حيا بخښله

بې له سودا نه مې بل سود نه کېده
خه که مې فکر ته سودا بخښله

دې اوربلکه ته تياره کښې خلکه!
دغه رڼا دکمال چا بخښله؟

دا له ازله تر اېده پرېشان!
يوې دنيا، بله دنيا بخښله

8/11/2016

باران په غره ورېده
خوک مې په زړه ورېده

په تابه خه ورېدل
زما لمبه ورېده

اسمان چې خو تنېده
دومره اونه ورېده

مه کړه تپوس د باران
تور ابر تله ورېده

سالو په مخ ئې پرېشان!
اوبه اوبه ورېده

27/10/201

ازاد نظم

ولې؟

چې اووینم

دا کبر چاپېره

جگ محلوته

خان راته قېد وښکاري

2016

نظم

سبا بيا	سبا بيا	سبا بيا	سبا بيا
بيا سبا	بيا سبا	بيا سبا	بيا سبا
د سحر	خه په خيال	چې سحر	ورته کړم
په رڼا	په کمال	شم بېدار	به گيلې
په خندا	په امېد	پت له مور	خود مينې
په گدا	د وصال	پت له پلار	قيصې
ښه په ناز	چې هجران	ښه په ډول	خه خواږې
او ادا	دې و بال	په سينگار	خه پستي
په دعا	په وفا	په حيا	په بيا بيا
مدعا	په رضا	باحيا	په بيا بيا
خم تر	خم تر	خم تر	خم تر
ښکلي اشنا	ښکلي اشنا	ښکلي اشنا	ښکلي اشنا

/2016

ای انسانانو!!!!

انسان خفه دے
 له انسانانو
 بچي يې ژاري
 په اور سوزيري
 شپه ورځ قتليري
 يو رود روان دے
 د اوبښکو وینو
 آه وغان دے
 د مظلومانو
 انسان خفه دے
 له انسانانو
 //////////////

مرغی له خالے
 بهر نه ووزي
 اکثر وي کور کښې
 اکثر نه ووزي
 واره بچي يې
 له لورې ومري
 کور يې ويجاړ شي

د گل د خاموشۍ نه وه د چا خاموشي زياته؟
 فطرته! په څو چنده وه، زما خاموشي زياته

يو چرته به مې شپه وه، چې به شور وو په عروج کښې
 هو، چرته چې جانانه وه بلها خاموشي زياته

هيڅ پوی نه شوم چې بيا څنگه تياره راغله خدايه!
 هيڅ پوی نه شوم چې بيا وه د رڼا خاموشي زياته

هو، نن خو چې وای بس لکه هوا خاموشي زياته
 هو، نن خو چې بېخي وای لکه ساه خاموشي زياته

پرېشانه! جدایي خو لکه مور د خاموشۍ وه
 ته ګوره د آدم او د هوا خاموشي زياته

11/11/2016

خدای چا ناراض کړ
اور چا بدنام کړ
جنات لگیا دي
حشرات لگیا دي
ماران خوړل کا
مهیان داړل کا
ازغي چیچل کا
آب مړ کول کا
ای انسانانو!
انسان خفه دے
له انسانانو

.....

17.01.17

خونه تاله شه
د دې بازانو
انسان خفه دے
له انسانانو

وغره ته نه ځي
په کور کښې پروت دے
نه خو اوبه څښي
نه څه وایښه خوري
ژوند یې مرگونې
زړه یې رنځور دے
رحم خو نشته
حبوان زړه بد دے
له حبوانانو
انسان خفه دے
له انسانانو

په دې ورايه توره ډېره نوم زما دے
ته پرې کښېنه زوروره نوم زما دے

دا جرس کښې چې غريزي لارويه!
دا بې خوفه بې خطره نوم زما دے

شېخه! دا ستا د فتوو په تور کتاب کښې
که دې خيال وي له يو سره نوم زما دے

که د شعر په حقله وايي دعوه گيريم
د دامان نه تر پيرغره نوم زما دے

نن ئې وېل چې اي پرېشانه! ستا دلاسه
دا په هره خله سندرې نوم زما دے

22.11.2016

دومره حسن ستا د سترگو په چينه کښې
سمندرې پابند اوليد په کوزه کښې

نن دوزخ ته يې روان پرون جنت وو
شېخه! دومره غټ تضاد په عقیده کښې

گمانونه د يقين سندرې وايي
زه هم اوسم په اخبره زمانه کښې

ماته پته ده چې زه به ډېر خورور شم
زه به خای نشم د ذات په دائره کښې

ستا د حسن په مندر کښې تقوی خه ده
ډک جامونه دي او پروت يم په سجده کښې

د احساس له اذيتې خپل ځان ژغوري
پرېشان پټ دے لکه شېخ خلوت کده کښې

10.11.2016

راشه زاهد! چې خيال سر پورته کړو
ستا له ځوابه خو سوال سر پورته کړو

محبوبې ستا قامت به څنگه وينم
ستاسو د کور ږنگ ديوال سر پورته کړو

زه به هم خپل جنون رااوپاروم
پيره! چې تا کښې جلال سر پورته کړو

د يوې لحظې د انتظار وعده دې
زر ځله ماته شوه کال سر پورته کړو

دا څوک په هغه بام ښکاره شوه پرېشان!
که له کوم غره نه هلال سر پورته کړو

27.11.16

کبر خو دې زده دے

خدای خبر دلبرې که په ژوند به زما هېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خدا کوم په سترگو کښې
بيا دچا مئن د زړه سودا کوم په سترگو کښې
ته په دې بيوپار کښې وائيم نوره هم ماهېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خپل خيال څنگه سندرې کړم
ژوند نغمه نغمه شي چې ته جوړه يوه سندرې کړم
پټ يم خوشحال لاس په دعا يم چې شاعره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خواره کړي خپل زلفان څنگه
څنگه گرفتار کړم بې دلان او مئان څنگه
هسې نه وړې چې پخپل دام کښې چرته گېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې پرېشان نه مروړه يې
ته د خپل شاعر شاعر جانان نه مروړه يې
رايې د زړه کورته چرته بيا گلې د خېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

لمر

له مشرقه بهارونه زه راوړمه
په هر لوري سره گلونه وشيندمه
درنډا وزر خواره کړم ولونه ولونه
زه د ژوند د سبا زيرمه ، امېدوننه

که هر څو يم په وجود کښې سره اورونه
دا د سرو لمبو خراب مست طوفانونه
خو په زمکه کړمه بل سپين مشالونه
لکه شمع ځان کړم ويلې غرونه غرونه

دا زما په رڼا ونې بوټي پايي
هر ځي روح له دې پړاوه ژوندون بيايي
د دنيا په دې باغونو کښې ځان پيايي
بس زما سره خو دا خويونه ښايي

په نظام کښې زه وړه شان پېمانه يم
په وسعت کښې د وړې شگې سینه يم
زه که هر څو د رڼا يوه چينه يم
د طواف په دائره کښې په سجده يم

زه گرمي د شرق رگونو کښې پېدا کړم
د منزل اتهه قدمه زر پورا کړم
د تيارې نه د رڼا قيصه رښتيا کړم
په هر لور ښکارم مدام سپينه برېښنا کړم

دا بلبل چې په سحر کښې نغمه خوان دے
له فطرته چې شبنم په گل پرېشان دے
دا زاهد چې د جمات په لور روان دے
هر وجود کښې تاباني زما د آن دے

.....

21.12.16

د خاكي آدم وجود

د خاكي آدم وجود كښې دا رازونه نـوراني
په هر تار كښې يې پېښلي صفتونه رحمانې

دا خبره قدرتي دا لفظونه الهامي
اوازونه غېبانې كېښتونه وجداني

دوه رڼې سترگې چينې پكښې حجم دريابي
په دماغو كښې پراته عالمونه طوفاني

پاس تر عرشه رسېدل دا په يو قدم بېخي
رازونياز د كوه طور بل خواه تخت سلېماني

دا جلال عمري دا جمال يوسفې
دغه مټې د خالد دغه توره د علي

سپين مخونه ائينې انگي سره ګلابي
نرې ملي، شونډې زلفان پرېشان حسن نسواني

تا د خيال په لاسو ونيو ماته گل
ماهه وټومبه كمځي كښې تاته گل

د وختونو موسمونو دې بدليري
چاته لاس كښې ازغي وركړي چاته گل

د ژوند لارې په ازغونه بنائسته كيږي
راشه وكره اشنا بېدياته گل

ده دنيا په ثنويت باندي ولاړه
وي رښتيا د هر ازغي وشاته گل

پسرلي شو په هر لوري سبزه زار دې
دلته گل او هلته گل هر خواته گل

راشه ښځ كړه په دې خاوره كښې تخمونه
چې زرغون شي زېر او سره سباته گل

زما كار شو كول نه دي د سرو ګلو
زه پرېشان خو تل پرېرېدمه بياته گل

انسان خفه دے

انسان خفه دے
 سترگې غمژنې
 له اوبښکو ډکې
 لاس يې په زنې
 په ماتمونو
 گډه په ويرونو
 خورول کيږي
 ژړول کيږي
 خفه خفه دے
 انسان خفه دے

په چارو غوڅ دے
 نور پرې تبغ پخ دے
 په گولو مړ دے
 خنګه خر پر دے
 چرته لاش لاش دے
 چرته پرې لاس دے
 کله يې سر غوڅ
 خه دلخراش دے
 ذره ذره دے
 انسان خفه دے

روان له جنګه
 له وطن لرې
 خونه يې ږنګه
 کنډې کپرې
 واره بچي يې
 له يرې ژاړي
 مورکي شهيد
 ورک بابا غواړي
 په وير اخته دے
 انسان خفه دے

چرته زندان کښې
 د جنګ مېدان کښې
 په خوب وده مړ
 په بيابان کښې
 لاس پښې تړلي
 سترگې يې پټې
 سلګۍ وهينه
 له دنيا ځينه
 خه بې گناه دے
 انسان خفه دے

مړې دې راپاڅي د ژوندو په غم دې وژاړي
مړې اوبښکې دې توي کړي مړې پرېشانه! سم دې وژاړي

بيا دې روڼ سحر شي د فطرت په رنگينيو کښې
سور گلاب دې وځاندي او سپين شبنم دې وژاړي

دا د بت پرستو مايوسي هم د ستايلو ده
نور خو دوي پوهيږي نه خو خوار صنم دې وژاړي

ای د وخت قاضي! ستا د انصاف په تله سترگي دي
نه چې مظلوم بيا وژاړي غواړو گرم دې وژاړي

مونږ به يې فتوي په ځان د قتل بيا حق وگڼو
شېخ دې لږ مسکې شي او يا پټ مېهم دې وژاړي

اووايه پرېشان ته يار دې لاړو خو بيا راباشي
هسې نه ډېر وژاړي رېباره کم دې وژاړي

18.01.17

خدايه مړ کيږي
انسان درديږي
په خپل شناخت يې
زړه ډېر بدبيږي
ځورول کيږي
ژړول کيږي
ستا کرم غواړي
وتاته ژاړي
دستا بنده دے
انسان خفه دے
.....

17.01.17

وجودونه وو په لار باندې روان وو
دوه ځانونه وو په لار باندې روان وو

عاشقان يې لکه وچ خشاک ايرې کړل
سره اوروڼه وو په لار باندې روان وو
خوب مې اوليد چې قاتله ستا وکورته
غوځ سرونه وو په لار باندې روان وو
سم بسونه وو چې دوی پکښې سواره وو
محلونه وو په لار باندې روان وو
دستائلو قامتونه وو واعظ!ه
چنارونه وو په لار باندې روان وو

د پرېشان همنوانه وو ستا يادونه
مست غمونه وو په لار باندې روان وو

7.02.17

د خدايي تصوير

دا وړې نـازکې شـونډې
دا معصوم تـت آوازونه
په وړو نـازکو شـونډو
د ادې بابـا نومونه
دا واره نـازک مخونه
دا واره واره لاسونه
دا وړې د مرغکـي پښې
دا بـي ځايـه قدمونه
دوه وړې سـترگې اى ربـه!
د مـورکي دوه جنتونه
په دې سـترگو کښې ژوندونه
په دې سـترگو کښې خوبونه
دغه لوېشت وړه سـينه کښې
دا اومه اومه زگونه
د پيشو معصوم خويونه
د هوسـي پشان غوړونه
د پرېشان بابـا خبرې
بس چې ختمې په دې کړونه
که د خداى ديدار ارمان شو
د خدايي تصوير مې اوليد

23.01.17

افسانوي خیال

یوه ورځ په روڼ سحر
 تېرېدم په یو ګودر
 هغه کنده کنده لار
 هغه کانې کانې غرونه
 ټوپک لاس کښې ښکار په نیت
 وم روان په حقیقت
 یوه چېتري راسره لاس کښې
 یو دوربین مې وو په غاړه
 داسې خره غوندې ورځ وه
 په آسمان توره وریځ وه
 چنارونه په ګډا وو
 شنو ممانو وې سندرې
 نرمه نرمه شان هوا وه
 ډېر دلرې تندرینه
 غورځېدل سپینه برېښنا وه
 خو زه بیا پخپل نیت ټینگ وم
 تلمه لار مې لندوله
 زوړ ناستې مې یادېدلو
 ما وې لږ به یاد تازه کړم

د هوسی کورته به ورشم
 مشغوله به ورسره وکړم
 بل زه هم کورته راغلې
 څه د ډېرې مودې پس يم
 د وختونو په درک يم
 د ډوډۍ په تکل ورک يم
 په دې خیال کښې ومه تلمه
 خپل نظر راځنې ورک وو
 څه یادونو وم اخیستی
 څه وختونو افسانې وې
 د خپل ځان سره اخته وم
 د ګرېوان سره اخته وم
 چې مې پښه کله تیندک شوه
 لږ په هوش شوم رابېدار شوم
 یو خواه بل خواه مې نظر کړو
 چې لږ پورې خواته ګورم
 ,, ما دغره هوسی غوښتلې
 چې د خیال په هوسی پېښ شوم ,,
 نو زار وینم چې څه وینم
 دواړه سترګې که کړم پټې
 هم نو بیا یې له ښه وینم

يوه سپوږمۍ په بام ولاړه
 دخوانۍ په بام ولاړه
 د وطن په کوه کاف کښې
 ښاپېرۍ په بام ولاړه
 کله کله په سندرو
 کله کله په خبرو
 کله يار ته دعاگانې
 کله مستې ښېرې وړانې
 د ديدن يې ارمانې ده
 په سره اور يې زندگي ده
 د نظر د سوال لمن کښې
 د دې برخه جدايې ده
 نو ما ځان کړو ناخبره
 پټ يې بل لورته روان شوم
 د هوسۍ په ښکار پښېمان شوم
 په دې وخت کښې باران راغې
 ما چټتۍ کړله راخلاصه
 ټولې تړې هم لمدې شوې
 د خوښېدلو هم خطرې شوه
 خو ما هم توکل وکړو
 په مزه مزه ورتلمه

چې لږ نور هم ورنيزدې شوم
 نو يو بوټي ته تكيه شوم
 دوه غوږونه مې څلور کړل
 دوه مې نور هم په ځان پور کړل
 وايي
 جانانه نن خو راخطا شې
 او چې لمدې خوشته دې غېږې ته درشمه
 ما وېل دومره زړگۍ مې خوره
 دا ارمان به دې پوره شي
 دا کيلې مانې دې ختمې
 دا ميئن زړه به دې سوړ شي
 په ديدن دې زړگۍ موړ شي
 د خپل خيال په لمن نغښتې
 له د ځان سره اخته وه
 د يادونو د عمرونو
 د جانان سره اخته وه
 ناگهانه مې ورټوپ کړه
 ما وې دا څه وايې څوک يې
 دواړه سترگې مې يې پټې
 څه په خپل نري څادر کړې
 وارخطا شوه بورښېدلې

چې وړه سپینه خولگۍ يې
 بس ژاړا ته جوړېدله
 لويته مې ترېنه لرکړه
 ښکلې سترگې يې ښکاره کړې
 له مېرې مېرې کېدلې
 خه په سپينو سپينو گوتو
 يې خه رو رو سولولې
 چې يې اوليدم توبه شه
 سره غوتۍ په غره کښې واه شه
 ,, وې دا ته يې , دغه ته يې ,,
 په تعجب سره يې اووې
 ما وې زه يم ستا جانان يم
 ما وې زه يم ستا ارمان يم
 په جامو کښې نه ځانېدله
 په ديدن نه مړېدله
 د وصال تندې اخيستې
 له فراقه جل وهلې
 وېل يې دلته څنگه راغلې
 بيا دې څنگه اوليدمه
 ما وېل ته خو بس سپوږمۍ وړې
 پاس په بام چې ځلېدلې

ما به خود هم ته ليدلې
 دا خبرې مو کولې
 چې باران هم په شېبو شو
 د چهرې نه قيصه لاړه
 د رلي باران شورو شو
 ټول وطن اوبه اوبه شو
 فضا يخه شوه ساړه شو
 ما وې خه بس دې چې درومو
 گني زړونه خو مو نه ځي
 خو خه وکړو مجبوري شوه
 دا سيلې هم راشروي شوه
 خو لېواله د ديدن وه
 په ديدن نه مړېدله
 بس اخبر يې مجبوري شوه
 ځنگېدلې په مړو غړو
 راغله څنگ ته لاس يې راکړ
 بس روان شوو تللو تللو
 چې دکلي خواته راغلو
 ماوې بس دې رخصت راکړه
 مړې مړې اوښکې يې راتوئ شومې
 زما زړه يې هم راکړه
 هغه خپل کوره ته لاړه
 پرېشان خپل کلي ته راغلم

دا چې سپرله وغزيرې بيا
 شين څادر به وغوړيرې بيا
 بيا به دا زړې مېځانې خلاصې شي
 مست رندان به وځنگيرې بيا
 شېخه! که يې مړه مړه درته وخنډل
 پته به دې اولگيرې بيا
 يخ شمال به اولگي نرې نرې
 يخ باران به اوريرې بيا
 امن ازادي د ژوند رنگونه دي
 ياره که څوک وپوهيرې بيا
 حق د تبسم دې هر مخ ومومي
 نه چې چرته وژايرې بيا

بيا به شي فضا ټوله خوشبو خوشبو
 هر نفس به وموسيرې بيا
 شي به رواني پېدا سيندونو کښې
 شنې ويالې به وبهيرې بيا
 بيا د شنو پټو په غاړو غاړو کښې
 شنه غانتول به وتوکيرې بيا
 شي به د وحشت گرېوان تنې تنې
 لاس به ورته ورسيرې بيا
 وريځې به د امن په وطن راشي
 لوی مولا به ورحميرې بيا
 دا چې د سپرلو سندرې اوواپي
 ځوان پرېشان به وتوانيرې بيا

21.1.17

د نمرود سرکشي

يوه ورځ رب اووې د مرگ وفرشتې ته
چې دهيان كړه د عبرت ډكې قيصې ته
ستا په كار كښې خو روحونه اخيستل دي
د ژونديو د ځانو قبضه كول دي
وايه رحم دې په چا دې دستا شوم؟
چې دې روح ترې اخيستې ، زړه دې پرې سوري؟
دې ځواب وكړ چې زړه مې ډېر پرې سوزي
خو له حكمه ستا ، زما سر كله خوزي
رب ترې بيا وكړ تپوس چې مگر وايه
چې دې زړه پرې رقيق شوم هغه بڼايه
فريښتې د مرگ تسليم كړه چې اې ربه
يوه قيصه خوشته چې ډېره ده عجبه
يوه ورځ د سمندر اړته سښه كښې
يوه كشتي كړله موجونو په ولقه كښې
ستا په حكم مونږ كشتي ذرې ذرې كړه
زندگي مو د نفوس خاورې ايرې كړه
خو له دې چې پكښې دوه نفوس شول پاتې
يوه مور او بل يې زوى سپېره ميراته

كله كله خو جام پورته شي له خونده
ساقې هر وخت خو مستي وي او نه تنده

دا ته مرگ يې او كه ژوند قيصه كړه سپينه
چې نارې در كښې د مرگ اورمه ژونده

د دې دور د انسان غمژنې سترگې
د دې دور وجود دل د وخت په ژرنده

دومره تنده خو مې شته چې دې تړمه
گني اوس به دې دا ټول وچ كړمه بنده

خدای كړي مينه د انسان سره پرېشانه!
له سل ميانو نه هم ډېره په څو چنده

دوی چې دواړه په تختۍ د مرگ سواره وو
 په ساحل له سمندره په واته وو
 په نجات مې چې د دوی شو زړه خوشحاله
 بیا فرمان وشو له لور د لم یزاله
 چې له مور نه یې روح واخله او دا پرېږده
 دا ماشوم بچۍ یې بېرته تنه پرېږده
 ستا په امر مې روح واخیسته له موره
 او ماشوم بچۍ یې ژړل په زوره زوره
 په دې وخت کښې چې زما په زړه څه تېر شول
 هغه هر څه خدایه تا وټه برخېر شول
 ستا له حکمه روکشي شي څوک کولې
 د قضا فېصله ما په زړه منلې
 ما چې کوم غم برداشت کړه هغه وخت وو
 د ماشوم بېکسي خدایه د ده بخت وو
 له مې اوس د درد منظر له خیاله نه ځي
 هغه سوز مې د نظر له خیاله نه ځي

الله اووې چې اوس واوره عزرائیله!
 اوس د دې ماشوم قیصه ښه له تفصیله
 ما اوبو ته حکم ورکړلو د وړلو
 چې دا یوسی وځنگل ته د سرو څکلو

چې سوسن وي او رېحان وي خوشبویي وي
 دا چې چرتنه د خوړو اوبو چینی وي
 ما نازل کړل پرې بې شمېره نعمتونه
 په دې باغ کښې د مرغو سل اوازونه
 د نسرين په بسـتره د ده خوبونه
 بلا چرتنه کښې خفگان مصیبتونه
 بیا مې لمر ته حکم ورکړو چې ای لمره!
 چې شغلې دې تېزې نه کړه شه خبره
 بیا مې اووې چې هوا رو پرې چلېږه
 وریځې ته هم تر هغې مه پرې ورېږه
 تندرونه د اسمان مې هم خبر کړل
 خزانونه مې بهار ته برابر کړل
 ما د پرانگې شیده ورکړلو پرې ځوان شوو
 دا ماشوم بچې پرې هسې پهلوان شوو
 چې یې وخت شو د شیدو د پرېښودلو
 بیا مې امر کړ جنات ته په وئیلو
 په اسرارو یې خبر د پاچاهۍ کړی
 ده ته ژبه هم ورزده ښه کړندی کړی
 ما د ده پرورش وکړو بې مثاله
 لکه څنگه چې هر کار کړم د کماله
 عنايات زما په ده باندې بې شمېره
 بې اسبابو زما لطف مهرباني ډېره

مگر ده ناشکري وکړله مردود شوو
 عزرائيله! دا بچي لارو نمرود شوو
 ارادي يې خطرناکې شوې بل لورته
 ابراهيم خليل الله اچوي اور ته
 بس پکار ده چې د خدای د قدرتونو
 شکريه يې کړو ادا د نعمتونو
 چې له مال او له دولت او له منصبه
 مونږ مغرور او سرکش نه شو په دې ژبه
 گني هم زمونږ انجام به د نمرود شي
 دا دنيا هم اخرت به مو بې سود شي
 داسې نه چې د الله له نعمتونو
 سرکشي واخلو او راشو په جنگونو
 ورنه حشر به زمونږه خطرناک وي
 دگناه گناه عذاب به مو درېناک وي

/2/2017

سبا تگ دے

نن يو دلته په بل لوري سبا تگ دے
 څه چې ياره ښه وشوري سبا تگ دے

نن دې يار رانه مخ نه پتوي خلقه
 نن دې ښه ښه راته گوري سبا تگ دے

په اوښانو باندې کتې کوري بار دي
 خبر نه يې راشه وروري سبا تگ دے

بس دې خدای دې شه په لوري سبا تگ دے
 بس دې خدای مې شه په لوري سبا تگ دے

که ازغي څوک د پرېشان په لار کښې کړي
 که څوک سره کلونه پلوري سبا تگ دے

همت

هر يو غم ته سینه اړته لکه غرکا
گزارونو ته د وخت ځان برابرکا

ځوانمردي ځان کښې پېدا کا ای پښتونه!
د بابا شمله بیا نېغه پخپل سرکا

پېنځه گوتې هم وجود د موتي مومي
خاڅکی خاڅکی گوره هم جوړ سمندر کا

چې همت او تخلیق دواړه سره یو شي
په کېمیا به د وطن کاني سره زر کا

ژوندون ډک له کړاوونو دې پرېشانه!
د همت په خوی خپل زړه ورته د غرکا

مړه کوشش کښې چرته ده کامیابي!!!

یوه ورځ مې
خپل د پینځو میاشتو بچي (رومي)
په غېږ کښې نیولې
نیردې په سپین دیوال یې
چې خپل تن عکس ولید
هغه کوشش وکړو چې
په وړو ښکلو گوتو
خپل عکس ونیسي خو
بلا شو چرته کامیاب !!!!!!!

مزل

هله ځي چې څو مزل کړو
د منزل په لوري زغل کړو
يو مقام ته ورسېږو
خپل مرام ته ورسېږو

چې مزل مزل مزل کړو
هله ځي چې څو مزل کړو

وي که غرونه دريابونه
که سيندونه طوفانونه
که هر څومره فاصلې وي
که ساړې وي که تاودې وي

بس په پاک الله توکل کړو
هله ځي چې څو مزل کړو

د ژوندي ضمير خاوند شو
چې يو متهې يو مړوند شو
چې دا بغض کينې ختمې
کړو دا ټولې لانجې ختمې

چې دا خپل وطن موکل کړو
هله ځي چې څو مزل کړو

يوه چغه د ژوندون شو
انقلاب شو يو بدلون شو
خپل حالات بدل کړو خپله
د اټک نه تر کابله

پښتانه خپلو کښې خپل کړو
هله ځي چې څو مزل کړو

خپل خوشال اېمل خان ياد کړو
اعتماد زړو کښې اباد کړو
د جمال ډېوت مړ نه شي
د جلال ډېوت خړ نه شي

شمع بله د محفل کړو
هله ځي چې څو مزل کړو

3.11.2007

وحشته!

زما په شونډو له بلا بلا سوالونه پراته
وحشته! دومره زر مې روح له وجدان مۀ تېښتوه
ما خو د وخت په سرو غرمو کښې دي ورکړې وینې
د ژوند سپرلي مې په لمبو د هجران مۀ سوزوه
زه لکه ذرد ځم د یوې څړیکې نه تر بلې څړیکې
تۀ مې پښو کښې زولنې د جنون مۀ شرنگاوه
پرېبرده چې زه لکه د څړیکې پشان پټ بهېرم
تۀ مې د اوبښکو نه تصویر د لمبو مۀ جوړوه
زه د ژوندون په گرمو چغو کښې یوازې خوښ یم
وده پښتون د بې غمې د خوبه مۀ وینبوه
پرېبرده چې ځم پخپله مخه خپل منزل ته ځمه
د وخت زلمی د طوفانونو څخه مۀ یروه
زه ابدالي ، میرزالي خان یم داسې نور وگوره
پرون یاد کړې سبق دومره زر زر مۀ هېروه
پرېبرده چې زه په مسټه وینه خو جملې ولیکم
بیا په تاریخ کښې د پښتون تبرقیصې ولیکم

مونږه د دوران سترگې لیدلې دي
سرې مو د ارمان سترگې لیدلې دي

زه وم په ژړا او ژړېدم پکښې
بیا مې د خپل ځان سترگې لیدلې دي

باده سلا بې مې شه په سترگو کښې
تا خو د جانان سترگې لیدلې دي

نن چې د سپرلو سندرې وایو مونږ
مونږه د خزان سترگې لیدلې دي

دا چې یې وړې سترگې پرېشانې دي
دا یې د پرېشان سترگې لیدلې دي

5/2/2017

پرېبرده چې ځم پخپله مخه سمې غرونه وهم
د خپل مزل په تگ و دو مرام ته ورسېږم
زه چې د خپل بابا د تورې او قلم مېدان کښې
خپل پښتانه خپل ديوانه خيالونه اولرېږم
زه خپله چغه نن د ژوند د وير نړۍ کتاب کښې
لکه بلبل د گل په شونډو باندې اوچېږم
هر چاله ورکړمه احساس د انسانيت د خاطر
د هر چا زړه کښې د هر چا په درد کښې اوخوږېږم
لکه شپېلۍ په خيالستان کښې د خپل سوز وگداز
شور شم په خپلې ورکې مينې پسې اونړېږم
غږ اوکړم زه د مورې مورې هر موره ويښه کړم
د بابا غږ سره د هر بابا زړه اوسوزېږم
دا چې وطن په هره لار راتوکېدلې ازغې
د دې ازغو په څوکو زه لکه گل اوغوړېږم
د شعور څاڅکې د خپل قام په زور کتاب پرېوځم
د وير نړۍ کښې د تاريخ يو نوی باب پرېوځم

د خپل همت په ژوندي خيال کړم راژوندي قامونه
د ژوندي فکر په جامه کښې ورته ساه اوبابنم
د قام د هر زلمي د زړه نه مايوسي لرې کړم
د امېدونو د سحر ورته رڼا اوبابنم
دا د باروتو په لوگو د وطن سوې تصوير
د شنو باغونو د سپرلو ورته ښکلا اوبابنم
د وطن نجونو د نظر نه ورکه شوې مينه
د سور سالد تصور خوب ورته بيا اوبابنم
د نوي ژوند د تبسم نه ناخبره ځانگې
د ژوند په ښاخ د موسېدو ورته نڅا اوبابنم
لمر د مزدورو يتيمانو په سر اور بل کړم
زه ورته سيوري د خپل سر لکه بابا اوبابنم
پښتونستان خو د اېشيا د وجود زړه باله شي
پرېشان! پښتون ته به اخبر دغه وينا اوبابنم
تاريخور قام يو پاتې نه يو خو همت پکار دے
خپله کښې يو مټي کېده دي محبت پکار دے

د مولانه عبدالقادر خټک په کلام زما تضمین

نابودي د خزان راغله د گلشن په گردون هسې
لکه یار ستمگري کا په داخل د لړمون هسې

دا خوزه دستا په عشق کښې په دوه رنگه څرگندېرم
گني ښه دي په ظاهر کښې درون هسې بیرون هسې
دا د ښکلیو ناداني ده چې غرور کا پخپل حسن
چې ئې خط په مخ زرغون شي د ښائست دے افسون هسې
وعده مة وکړې دلبره چې یوځل پرې بیا څوک خوار شي
خوب د سترگو مې تاله شو د زړگي مې سکون هسې
لکه څنگه چې دے ورځې نن د شپې لمن نیولے
د خوښۍ دے د غمونو سره یاره تړون هسې
د سبا په طمع ناسته په نیمگړې سبا نشته
لکه نن په تېرېدو دے پرون تېر وو پرون هسې

ستا وشعر ته ئې شعر اووې په پښتو عبدالقادره!
په پیرغر کښې هم پیدا شو دا دې بل یو پښتون هسې

10/1/17

چې بې سببه مې قلم پورته کړو
له ډېر کرېبه مې قلم پورته کړو

خود د مکتب خاوند خلاف د قلم
له دې مکتبه مې قلم پورته کړو

لارې ومے نورې د اظهـار د پـاره
د شعر په ژبه مې قلم پورته کړو

د چا تقلید ته مې اونه کتلو
له خپل قالبه مې قلم پورته کړو

خدای دې زما مطلب پورا کړي پرېشان!
چې بې مطلبه مې قلم پورته کړو

23/12/16

ولې ته مایه دې قصه آشنا حېران پرېږدې
دا زه او ته خولکه ځان یو چې ته ځان پرېږدې

څنډې دې لمدو زلفو ته ورکړو بیا محل ته لاړې
خپل خوار مټن په نیمه شپه کښې په باران پرېږدې

خواهش مې وو چې یوسم یار ته نن دگلو امېل
خوار شې غربته ته په زړه باندې ارمان پرېږدې

زما جانانه ته به مالکه جانان پرېږدې
وطن جانان دې ته چې خپل وطن جانان پرېږدې

په دې به خوښ وم چې خپل حسن په پلو کښې پټ کړم
که په دې خوښ ئې چې پرېشان ځان ته حېران پرېږدې

21/1/17

تر یو جهان ئې ګوره بل جهان دې هسې لوی
دا ځکه چې بې شکه د ده شان دې هسې لوی

په دې نظام کښې شته دي د قامت لوی وجودونه
په زمکه لکه مونږ ته چې اسمان دې هسې لوی

ژوندون ددې دنیا خو لکه ډېرې شپې او ورځې
د ژوند هغه دنیا کښې خو یو آن دې هسې لوی

ازل نه تر ابد د آدم نه تر دې دمه
د خدای تر تصویره دا داستان دې هسې لوی

کارونه دي د عقل یه د ډېر جنون پرېشانه!
انسان چې څومره رسي تر خپل ځان دې هسې لوی

24/1/17

چې طلب ئې کوي دا حق د هغو دئ
د جمال کور د جمال د لېونو دئ

د ژوند مست سمندر بل چرته بهیږي
دا دنیا خود مرگ کور د مېلمنو دئ

که هر څو ئې ده کوڅه د ډکلو ډکه
د دلبر کور ته مزل په سرو ازغو دئ

ستا پرده کولو ډېرې پردې لږ کړې
ښکاره مۀ شه که دې مخ پټ په پردو دئ

له نظره سبر کال مۀ یرېږه یاره
پرېشان کړې تاته کرد سپلنو دئ

2017

په نرگس پسې بیماره لونگینه
ای زما زړگیه خواره لونگینه

سم ځنگېر مۀ په لاره لونگینه
ستا د سترگو له خماره لونگینه

خبر نه ئې ای زما یاره شپږینه
لاس اخیستي مې له کاره لونگینه

یارانه راسره وکۀ غمړنگه
زندګي مې شوه بې یاره لونگینه

جولی ډکه ئې د ډکلو نه ګلرنګه
پرېشان راغی له ګلزاره لونگینه

2017

مرگی خو حق دے چې مرګونه نه وے
ژوندون بخیل وے چې قتلونه نه وے

دغه لاسونه په نکریزو سره وے
په وینو سره دغه لاسونه نه وے

تورسری ښکلے په خالونو ښکاري
پرې دا د ظلم پرهارونه نه وے

دا مرګۍ خو د الله ثنا کړي
مات ئې ښکاري دا وزرونه نه وے

د هر ژوندي په غم پرېشان دے پرېشان!
چې ئې نیمګړي ارمانونه نه وے

ای وایه تر اوو آسمانو بهر سمندر
بهېرې روان چرته یې بهې سره سمندر

ته نه هیڅ بهر د یوې ذرې تر سینی کله
هر خو د تصور ځنې بهر سمندر

دستا په سینه کیږي مزلونه د پېړیو
د خپل وجود په تال کښې ای ژوره سمندر

ته مسته رواني ئې په جهان کښې د نورو
ته نه ئې په کوزه کښې سمندر سمندر

پرېشان دې لاهو کړے نن د کف په سمندر کښې
د دغه کفیت نه ناخبره سمندر

راځی چې بېرته انسانیت معراج ته ورسوو
لکه باچا ئې چې خپل تخت و تاج ته ورسوو

په دین کښې شته د هرې نوې خطا خپله سزا
نه چې مونږ هر ځنځیر زارۀ رواج ته ورسوو

د خپل ، پردې د ښۀ او بد سترگو ته اونه ګورو
خپل خبر ښېګړه مونږ غریب محتاج ته ورسوو

ای نړیوالو بس راځی چې په یوه خله شو ورته
په زور د امن د جنگ راج تاراج ته ورسوو

پرېشانه! مونږه د قاتل په باب غندنه وکړو
د مقتول غبر د نړۍ هر سماج ته ورسوو

د خیال مانۍ دې چې نسکورې نه شي
ور د توبې انسانه! پورې نه شي

د دولتونو ورییه نفسیه زما
له وجود دا لمبې درپورې نه شي

دا زۀ او ته چې پکښې مست ګرځېږو
د دې ګلشن علامې نورې نه شي

ترهغې زلفې به ئې غوړې نه شي
ترڅو چې دا څنې ئې سپورې نه شي

په رڼا ورځ میدان ته راشه اشنا
په تورو شپو پرېشانه! تورې نه شي

شېخ ته!!!!!!

شېخه دا ستا د خلوت د جنتونو قيصې
دغه د حورو د غلمانو د خوبونو قيصې
دا د خيالي جنت د شرابو د سيندونو قيصې
محض ستا د زړه د خوشحاليديو دپاره ښې دي
خو!!!!!!

خو د جلوت د ژوندانه په سره ميدان کښې
د انسان د هستۍ د زوال او ظلمتونو قيصې
او د معصومو شونډو د ژړا
د تورسريو د بېوسي او فريادونو قيصې
ستانه ستا د خيال جنت
ولې نه کړو هېر توبه!!!!!!!!!!!!!!!!!!

2017

ما چې سم گرانه دستا محبت کړې
هر ستم ته مې ژړا د منت کړې

راز د مينې مې رښتيا چې پټ ساتلې
که اقرار د محبت مې جوت کړې

که هر خويم د خلوت په اندرون کښې
تماشه مې د بېرون د جلوت کړې

ما خو تش لتانه ست کړې دې ښکليه!
ما چې کله هم دستا خخه ست کړې

دا کوم باد دې اي پرېشانه! رااااوتې
چې مشال د محبت ئې دې تت کړې

2017

بيا مغني چې په نغمه د سحر لاس کړ
خوړمن زړه مې په ثناده د لبر لاس کړ

د حرم پيران بيا رقص جمعيت کا
د وحدت اثر ئې بيا په ځيگر لاس کړ
نوي څه دي دا زما په سره جنون کښې
په شکر و دې د شونډو خوگر لاس کړ
ما په دومره بېدردي وو کله څښلي
تا پرې شېخه نن زمانه بهتر لاس کړ
ستا د خيال په سيند مې کله زړه اوبه څښي
ساقی ما د يار د عشق په بحر لاس کړ
دا چې بړند دې شول بانه ته څه پوهېږي
تورو سترگو دې اشنا په خنجر لاس کړ

بلبلانو په گلشن کښې نغمې بس کړې
ځوان پرېشان چې په نغمه د هنر لاس کړ

/8/2017

راشه ملاجانه! د جنت قيصه يو خواته کا
غور دې د دې دور د انسان ځورو ژراته کا

وېش د غريبانو د حقونو درته گران شولو
پاخه ای غټ خېټيه! خو نیم ځانته او څه ماته کا

ما سره دې ژبه د نن کړې وه په سرو شونډو
خله مې د نن راکړه د سبا قيصې سبا ته کا

دا زمانه کله د رازونو جهان پېژني
سر دې سلامت شه چې خلوت قيصې بېديا ته کا

راشه ای پرېشانه! چې جوت راز درته اوښاييم
غم د عقبا واخله د دنيا کارونه شاته کا

2017

اشنا مونږ په کږو لارو هم سم کوو مزل
همېش روان روان وو ځکه کم کوو مزل

يو څوک د حسن لمر راته د بام څخه راگوري
ته څه د لارې مله! مونږه کم کوو مزل

مونږ ستا په شانې شېخه چرته هسکه غړۍ وړې شو
چې خم وخمار نشته ځکه خم کوو مزل

همته! منزلونه په مزل باندې لږيري
منزل قدم قدم دے که قدم کوو مزل

د دور د انسان غمژنو سترگو کښې پرېشانه!
غمژن غمژن له درده لکه نم کوو مزل

10/9/17

زه خپله نشه لرم زه سرې سترگې پښتون يمه
توري سترگې هم لرم هم شني سترگې پښتون يمه

ما ډېر څه زده کړي دي د وخت د ناکړدو څخه
نن سبا يو دوه څلور زه درې سترگې پښتون يمه

يو خوا مې جمال گوره او بل خوا مې جلال گوره
ښکلې يم ښاغلي يم او مړې سترگې پښتون يمه

دا خو بلل شوی يم زه په پردو څلو باندې
بد بد راته مه گوره زه ښې سترگې پښتون يمه

زه پرېشان محسود يمه ، زه محسود پښتون يمه
زه که بدل شوی زارې سترگې پښتون يمه

20/9/17

روماني غزل

سره ښکله ځواني دې د لیدو سره جوړیږي
ځوان ځوان انگي دې د کتو سره جوړیږي

هر څوک هه جانان مې د شپېتو شو خو جانان دې
نه به وایم دا چې د ویشو سره جوړیږي

څاڅکي د کښېن دې د بانو نه څاڅېدلې
غوندې منډه ځله دې د غورو سره جوړیږي

یه پښتنې تا چې له ساړې چینې راوړې دې
ډک منگې دې واخلمه د څکو سره جوړیږي

دا چې ما پرېشان درته په لاسو کښې نیولي دي
دا د خیال گلونه دې کمڅو سره جوړیږي

26/9/17

چې نه په ټول وو نه په ټله پوره
نن هغه څوک شول سل په سله پوره

د الله ذات دې تل تر ټله پوره
غریب انسان دې چرته کله پوره

هر یو تعمیر غواړي همت لالیه!
نه به شي چرته هېڅ پخپله پوره

چې د ازغو لښکرې تاو شوې درنه
اوس په رښتیا شوم زېړه کله پوره

د کلي خلک وو ټول غور پرېشان ته
خوار شي غزله! ته شوې ځله پوره

24/9/17

کلام

حضرت سلطان باهو

(فارسي)

ببازی عشق میبازم دل و جان را فدا سازم
بدم منصور می نازم خود را فدا سازم

عجب وقتیست ای یارانو اگر باشید غمخواران
شوید آگاه دلداران که من خود را فدا سازم

بزلف یار دل بستم به بستن دل چنان مستم
دو عالم رفت از دستم کنون خود را فدا سازم

ز درد دل چنان خستم زجان هم دست خود شتم
کنون از درد دل گفتم که من خود را فدا سازم

فدا سازم وگر باری سر خود را بیدلاری
چه خوش باشد نکوکاری که من خود را فدا سازم

منظوم ترجمه

پښتو

پرېشان محسود

زه د عشق په سر بازی کښې د خپل ځان ځنې تېرېږم
د منصور غوندې په عشق کښې پخپل ځان باندې نازېږم

دا لمحہ څه عجیبه ده ، که څه یی ای یارانو
شی خبر په دې خبره د خپل ځان ځنې تېرېږم

زما زړه د یار د زلفو اسیری کښې هسې مست دے
لاس وینځلي له عالمه د خپل ځان ځنې تېرېږم

زه د زړه له درده هسې زخمی شوم چې اوس مرمه
اوس د زړه و درد ته وایم د خپل ځان ځنې تېرېږم

د دلدار په در کښې بیا یوځل خپل سر قربانوومه
خومره ښه به دغه کار وي د خپل ځان ځنې تېرېږم

2/1/17

کلام

علامه اقبال

(فارسي)

از دیر مغان آیم بی گردش صهبا مست
در منزل لا بـودم از بـاده الا مست

دانم که نگاه او ظرف همه کس بیند
کرد است مرا ساقی از عشوه و ایما مست

وقت است که بگشایم میخانه رومی باز
پیران حرم دیدم در صحن کلیسا مست

ایں کار حکیمی نیست دامان کلیمی گیر
صد بنده ساحل مست یک بنده دریا مست

از حرف دلاویزش اسرار حرم پیدا
دی کافر که دیدم در وادی بطخا مست

سینا است که فاران است؟ یا رب چه مقام است ایں
هر ذره خاک من چشمه است تماشا مست

منظوم ترجمه پښتو پرېشان محسود

زه له مغان راغلم په تلاش ددې صهبا کښې مست
وم د لا منزل کښې په شرابو د الا کښې مست

پېژنم چې هغه هم د هر یو چا ظرف پېژنی
زه که خپل ساقی کړمه په ناز او په ادا کښې مست

وخت دې مېخانه چې د رومی دوباره خلاصه شی
ما پیران لیدلی د حرم په کلیسا کښې مست

کار د عقل نه دې د رهبر لمنه ونیسه
سل کسان په غاړه د ساحل یو په دریا کښې مست

نن ئې پیدا کیري له خبرو د حرم قیصې
هغه د پرون منکر په وادی بطحا کښې مست

دا سینا فاران ده؟ که ای ربه کوم مقام دې دا
ټول وجود مې سترگې دې دستا په تماشا کښې مست

دا خو بس دنيا ده چې سپرله شي خزانونه شي
 کله روڼ سحر شي کله ړنگ تور ماښامونه شي
 کور کښې دچا شمع دچا خونه سره اوورونه شي
 څوک شي د پستی په رو دچا لوړ مزلونه شي
 لار د عقل واخلي څوک مجنون پرې گربوانونه شي
 څوک شي د امېد غلام د چا پوره خوبونه شي
 چاته گوهر خاورې چاته خاورې سره لالونه شي
 څوک معذور پېدا شي تر خپل ځان ئې طوافونه شي
 دلته د غريب په سر هم خاورې انبارونه شي
 بس دغه نظام کښې څه خبرې څه رازونه شي

دا خو بس دنيا ده ، يوه ورځ به انقلاب راشي
 صورته اسرافيل به په ښه حکم په شتاب راشي
 غرونه به وړې شي په هر څه به تور سېلاب راشي
 هيڅ امکان به نه وي چې په زمکه بيا شېب راشي
 ورځ کښې د محشر ورځ به د هر چا حساب راشي
 وخت به د مولا سره د سوال او د ځواب راشي
 برخه کښې جنت د چا په حق کښې به عذاب راشي
 څوک به خوش قسمت څوک به بد بخت خانه خراب راشي
 مونږ له شفاعت له به نبی اکرم جناب راشي
 ژوند به سمندر شي که صدی لکه حباب راشي

23/12/16

دنيا او قسمت

دا خو بس دنيا ده چې څوک کورته او څوک گورته ځي
 څوک د زمکې تل څوک د اسمان په لمن پورته ځي

دا خو بس دنيا ده ، څوک په بره پاس اسمان ته ځي
 څوک د سمندر سینه کښې څوک مېنځ د طوفان ته ځي
 څوک لکه مجنون خیرې گربوان و بیا بان ته ځي
 څوک د مریخ لار واخلي او څوک سپوږمۍ جانان ته ځي
 څوک تش کهنډراتو او څوک ښکلي گلستان ته ځي
 څوک په خوب اوده پراته او څوک سر د کاروان ته ځي
 څوک پوله پټي ته څوک سحر وختي دکان ته ځي
 څوک د مرگ تختۍ ته د جلا د سره زندان ته ځي
 څوک د رب په لوري او څوک غېږې د شېطان ته ځي
 گل په لاس کښې واخلي څوک توپک مرگ انسان ته ځي

نن ئې پېمان د پېمانې کړې دې
ځکه مې نیت د مېخانې کړې دې

دلته که تنگ کړې رباب دې خدایه!
هلتته آواز هم تورانې کړې دې

پوره تحریر د سر په وینو سور دې
پرې اثر خپلې سرنامې کړې دې

کړم د تنزری آوازونه ځکه
چې مې ارمان د ویرانې کړې دې

که کائنات ته وم په ځیر پرېشانه!
ما تصور د حېرانې کړې دې

12.11.17

والوتې کونترې په هوا کښې
خلاصې کړې وزرې په هوا کښې

مرگ به درېسې تر آسمان ورسې
واغونډې که زغړې په هوا کښې

راغللو په زمکه پښې ئې کېښودې
ووئې کړې خبرې په هوا کښې

امن او سسپرله جوړه راغلی دي
اووایه سندرې په هوا کښې

لاړمه پرېشانه! مسافر شومه
لاړم لږې لږې په هوا کښې

13.11.17

بې زړه طبيب ته مې زخمونه د ښودلو نه دي
هو دې غريب ته دا حالونه د وئيلو نه دي

په هر صورت ئې ځان ته هره ناروا روا کړه
د شېخ خبرې دي که هر څو د منلو نه دي

دا کوم خويونه چې جانانه ته پرې فخر کوم
زما پښتون ضمير کښې هرگز د ستايلو نه دي

رنگين گلونه په فطرت کښې تش گلونه نه دي
دا د جمال سيوري د هر چا د ليدلو نه دي

د خداي په ګونګ مخلوق د رحم پېمانه پرېشانه!
او که پما شي د دوي غوښې د خوړلو نه دي

چې د فطرت په رنگيني وکښې يم
زه د حېرت په رنگيني وکښې يم

اي د وحدت د فلسفې يقينه!
که د کثرت په رنگيني وکښې يم

د کائنات په تصور کښې خدايه!
ستا د قدرت په رنگيني وکښې يم

په يوه بوټي کښې همه رنگونه
د دې قدرت په رنگيني وکښې يم

خدايه پرېشان له خپله عقله باغي
ستا د وسعت په رنگيني وکښې يم

((لنډ شعرونه))

د روښاني فکر خاوند

(پير روښان)

په سماع او په سرود يې رندان مست وو
د خواږې مينې په درود يې رندان مست وو
د روښان د روښاني فکر عرفان وو
چې له ذوقه په دې دود يې رندان مست وو

شاعر د هوا لاس

خـــومره حســـاس يـــــــم
هــــمــــه حــــواس يـــــــم
دا چــــې شــــاعر يـــــــم
د هــــوا لاس يـــــــم

دوه شعرونه

ځان ملنگ کړه په کوڅه کښې د شاهانو
ملنگ هېڅ شه په دربار د ملنگانو
چې حصول يې تل د سپين مخ د رڼا کړو
سرې لمبې شوم په نصيب د پتنگانو

او بيا ما بنام شو ساقی
مست دې خيام شو ساقی

په ما دې پام شه ساقی
په ما مې پام شو ساقی

هله چې کړنگ وهي جام
صبر تمام شو ساقی

د ستا به کام شي ساقی
زموږ ناکام شو ساقی

پرېشان باچا شو د خيال
خيال ئې غلام شو ساقی

سترگې

ستا سترگې مې په سترگو کښې نن سترگې سترگې کيږي
دا ځکه مې جانانه سترگې غبرگې غبرگې کيږي
لشې لشې نشه مې په رگونو کښې بهيږي
بانه مې نن د چا په زړه کښې درگې درگې کيږي

لېونې خیال

دا یار راغلو په مخه که ټول نور راغې په مخه
یو خوب وینم په وینه کوه طور راغې په مخه
د رنگ او د رڼا په مخ یې وکړم غزونې
دا خیال مې لېونې لکه منصور راغې په مخه

دوه شعرونه

چې وچا لره مې زړه په صبر شین شي
هغه څوک د بل د زړه په تخت نشین شي
په وجود یې لکه باز د جگو غرونو
ای بچیه که دې فکر د شاهین شي

مجبور احساس

په کومه مخه د حالاتو زور اخیستې یمه
د خړو خاورو د جذباتو زور اخیستې یمه
چغې وهم خواي پرېشانه وزر نه غزوم
د چا د گل مخ احساساتو زور اخیستې یمه

دوه شعرونه

نن یې زمونږ په مخکښې دواړه سترگې پټې شولې
هغه، چې مونږ ته به یې ټول عمر ښودلې لارې
مونږ د طلب او د مطلب په لارو نه څو پرېشان!
زمونږه لارې د خلوص ډکې سپېڅلې لارې

د هجر شپې

سترگه ډکې شي له اوبو په ژړا شي
ستمونه دې جانانه چې سپواشي
ستا د یو نظر لیدو په طمع طمع
څه د هجر بلا تورې شپې رڼا شي

دوه شعرونه

تللي پلونه په پۀ دې لار د قافلې دي
دغه پلونه د سردار د قافلې دي
نۀ منزل ورته معلوم وي او نۀ لاره
داسې خلک مو سالار د قافلې دي

د يارانو ياد

چې خواږۀ خواږۀ ياران د چا جدا شي
د محفل شمع به خۀ د چا رڼا شي
د فراق بې واره وار مې وار خطا دے
هر يو وار مې هر يو وار ته وار خطا شي
خۀ پۀ ياد کښې د خواږو خواږو يارانو
د خيالونو دنيا لارۀ شي فنا شي

کيله

ياره بس د خپل قسمت نه مې کيله
کويه ستا خوځښتي مينه راسره ده
د زړگي تاوده زخمو نه پرې خاڼمه
د قلم ژبه مې بيا پۀ وينو سره ده

د جذباتو حادثې

دا زما د تخيل د راز چپې دي
دا زما د تخيل د بام قيصې دي
ای زاهده ستا نه هسې وار خطا دے
دا خو هسې د جذباتو حادثې دي

ژوند

عجيبه د تـرپ ژوندون دے
د بـانـو د رپ ژوندون دے
د ازغـو پـۀ لار مـزل دے
د تـرپ تـرپ ژوندون دے

ميئن

ميئن لکه شب ګرد پۀ توره شپه چې شب ګردې کا
خۀ نیاز دے چې خپل داغ يې د سڼې شب افروزي کا
نیاز نشته که ميئن ته پۀ لاس ور نۀ شي زلفينې
پتنګ ګوره پۀ شمع بې پروا جانګدازي کا

قطعه

په صورت ښکلیه ښائسته ده سمن رویه
په سیرت توره بلا ده دل سنگینه
يوه ورځ به مې زړه وچوي ای پرېشانه!
خدای چې راکړو ډېر ارمان او ډېره مینه

شاعر ته

راځي چې د بل لوري دا تراشلي ملغري
ته بیا څه گوتې شمېرې په کلام پسې شاعره
نغمې دې له ازله په سرشت کښې زېږدلی
که بله بهانه کړې په الهام پسې شاعره

د نقیب په مرگ

ته شوم د دې خاورو او که ستا شوم دغه خاوره
پوی نه شوم خو بار شولې د خاورو سره خاوره
ولې مرور وو دا خاكي وجود له خاورو
چا کړلې د خاورو سره دلته پخله خاوره

د جمال مېخانه

وايه څومره رنډي وکړم د جمال د مېخانې نه
نن په مونږ نوازش شوم د جلال د مېخانې نه
ما د زړه وینې ورکړي د احساس له برکته
دا مستي زما په شعر کښې د خپل خیال د مېخانې نه

درې شعرونه

چې نه مې سوال نه مې توبه قبلېږي
دا کوم گناه مې د ځوانۍ ژړوي
سینه خالي زما د غم نه نه ده
څوک خو به وي چې مې زړه گه ژړوي
د چا کمه محسوسوم په شدت
پرېشانه! ما که پسرلې ژړوي

د زړه خاږو

لکه پېغله په شباب کښې شي اېساره
یه نغمه لکه رباب کښې شي اېساره
نن زما د زړه خاږو هسې مزل کا
په دې نوي تگ به مانوم پاهل کا

اذیت

لکه بلبل کړم ریاضت د ژړا
کړم بیا په اوبکو عبادت د ژړا
وخت څه په داسې اذیت کښې پرېښوم
ماله یې رانه کړو فرصت د ژړا

دوه شعرونه

تورې زلفې یې د سپین مخ نمائش کا
د قمر په دود په وریځ کښې زبائش کا
ښاپېری دې وي تل ځوانه ای پرېشانه!
چې د ښکلو ښاپېریو افزائش کا

درې شعرونه

مطرب چې مست تار د ستار غبروي
ماسره پټ مړور یار غبروي
وخت د ژوندون په ژبه ځله لگوي
دوه یاران څومره په رفتار غبروي
مضبوطوي مې د جذباتو ایمان
عشق مې پرېشانه! څه په جار غبروي

هلال

د شاعر په ښکلو سترگو کښې مثال یې
ستا له سپینې کوکۍ زار شمه مثال یې
ما بغېر له درده څه دي محسوس کړي
زه خوشحال ومه اشنا چې ته خوشحال یې
د پرېشان د خیال اسمان په تا رنگین دے
ته زما د ژوند د ورکې لار هلال یې

د غره ګلاب

هېر دې کړو لمره څنگه د زړه ګلاب
سترګې دې دلبره په ماسته ګلاب
ته مې تل په لارو کښې ازغي شینده
زه به دې کرمه تل په وره ګلاب
دغه نزاکت دغه شوخي او رنگ
ښکلی قدرتي لکه د غره ګلاب

تکل

ما خو په شگو کښې ژوندون کړے دے
په صحراګانو کښې مې یون کړے دے
زه خود وخت غرمو سبزلے یمه
نه مې آرام نه مې سکون کړے دے
ما خود خپل ځان تکل نه دے کړے
تل مې اشنا دستا لتون کړے دے

دوه شعرونه

توره ته کړم ، دهال دې زه کړم
وبال ته ، جنجال دې زه کړم
خدای دې مل شي ستا په نېکې
کمال ته شوم ، مال دې زه کړم

یار

راروان چې شي لــه ورايــه
په همزولــو کښې نمايــه
قدو قامت به ئې خه ستايم
له چنار ئې اوږده سايه
يار دې بنـکلـه دې پرېشانه!
په هزار صفت ئې ستايم

هغه څه دي؟

په يوگل کښې چې عيان دي هغه څه دي؟
دبلبل په خلې بيان دي هغه څه دي؟

داچې پټ ښکاره جوت دي په باطن کښې
په ظاهر کښې چې پنځان دي هغه څه دي؟

د انسان ژړا

يو خوا د اســان ژړا
بل خوا د جنــت ســودا
يو خواتــه رنــا تياره
بل خواتــه تياره رنــا

دوه شعرونه

که محبت مې درسره پيدا شي
لږ د ژوندون به مې اسره پيدا شي
زخم د زړه چيرم چې سوز پيدا شي
له سوزه تکه سره نغمه پيدا شي

د غاړې هار

د غاړې هار ته هار د غاړې راوړم
ځمه وغړه ته سره گلونه شني ممانې راوړم
پخپله هم لکه د زانې هسې زنه لري
جانان ته خوند ورکوي زانې ورته زانې راوړم

پرېشان که څو په ژوند د زړه رازونه پټ وساتي
رنځور ګلونه به يې بيا هم په مزار ولاړ وي

يو شعر:

ناخبره ښه يې داسې خبر مه شي
په خبرو به دې سر شي که خبر شي

يو شعر:

له خبرو ناخبر دي ځنې خلک
په خبرو به خبر شي ، که خبر شي

يو شعر:

زه ګوهر يم پخپل راز کښې
زه مشکې غوندې يم

يو شعر:

ما خو سر د خپله سره اوچت نه دے
تور پما باندے جانانه چې د بام ږدے

يو شعر:

په ګلشن کښې د مرغيو شور ما شور وي
د بلبل په نعره سوز ، نعره خبر ، کا

يو شعر:

چې په ځانه د زړې ګي اور اولګي
په مېخانه دې ساقې اور اولګي

درې شعرونه

ستا په کتو چې ګلې نه ومرمه
په سرو ګولو به بلې څه ومرمه
ته دې مړه نشې چې ښېرې مې وکرے
دې تا په ځای دې ګلې زه ومرمه
مړه په فرياد فرياد کښې نه شوم پرېشان!
که شومه چې غلې به ښه ومرمه

د حسن خيال

پرېږده چې ستا د حسن خيال مې تر عدنه يوسي
چې فريبسته مې د جنون روح له بدنه يوسي
دا ازلي مئن دي دا ئې کله باک نه کښې
ستا له محفله که هر څو تار تار لمنه يوسي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library